

Arrest

nr. 321 498 van 12 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 15 oktober 2020 en verzoeken beiden op 9 november 2020 om internationale bescherming. Op 30 augustus 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 2 september 2024 aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U werd geboren op 09/07/1983, heeft het Russische staatsburgerschap, de Kabardijnse etnie en hangt de islam aan. U bent geboren in de stad Naltchik in Kabardino-Balkaria en woonde daar ook heel uw leven. Op vlak van uw studies rondde u uw middelbaar onderwijs af en daarna behaalde u een specialisatiediploma wiskunde. Op 14 juli 2007 ging u werken bij de kiescommissie van uw republiek. In november 2009 ging u werken bij de administratie van de stedelijke regio Naltchik. U hield zich bezig met een databank vol gegevens over kiezers, verzamelde informatie voor het hoofd van de administratie en had ook taken bij de verkiezingen zelf.

In 2014 begon uw samenwerking met M. Ka., toenmalig schepen in Naltchik. Later werd hij hoofd van de administratie van het stedelijk gebied Naltchik. Hij had een bijeenkomst met FSB-medewerkers over het organiseren van anti-terreuracties in uw regio en u werd op basis van uw kennis en databank gevraagd om hen informatie te geven over de inwoners in dit verband. U deed dit in de periode van 2014-2015 ongeveer zes of zeven keer. Nadien hielp u Ka. ook door voor de arbeidsinspectie te getuigen tegen het gedrag van het toenmalig hoofd van de personeelsdienst, M. N...a. Op 15 maart 2018 vroeg Ka. u om hulp in het kader van de presidentsverkiezingen van 18 maart 2018, waarbij u de verkiezingsuitslagen moest ingeven in het systeem. Ka. zei dat u twee versies – waarvan één vervalste versie ten voordele van Poetin – van bepaalde verkiezingsuitslagen ging krijgen, dat u de officiële, vervalste versies moest ingeven in het systeem en de onvervalste versies moest u bewaren. U ontving een 30-tal protocollen van leden van de kiescommissie. U besloot om de protocollen met de waarheidsgetrouwe verkiezingsuitslagen in het zolderplafond van het buitenverblijf van uw ouders te bewaren, net buiten de stad.

Iets meer dan een jaar later, op 3 oktober 2019 werd K. Ko. gouverneur van uw republiek. Hij verving Y. Ko. en u vermoedt dat hij een hele nieuwe entourage wou aanstellen. U kreeg stress door deze verandering in regime en besloot om de dag erna aan uw vrouw te vertellen welke taak u had vervuld tijdens de presidentsverkiezingen. Op haar advies besloot u tien protocollen elders te bewaren, namelijk in de garage van haar ouders.

Op 14 augustus 2020 was u onderweg van uw werk naar uw auto, toen u werd benaderd door drie mannen van de FSB. Eén ervan was luitenant N. Ze namen u mee naar een afgelegen industriegebied, waar u werd gefolterd. Ze wouden weten waar de protocollen lagen. Nadat ze u bedreigden met het welzijn van uw gezin, besloot u hen mee te nemen naar het buitenverblijf van uw ouders om de protocollen te overhandigen. U vermoedde dat ze u gingen doden, waarop u spontaan besloot om de tien overgebleven protocollen te vermelden. U loog dat deze bewijzen bij Ka. lagen. De FSB liet u ter plekke telefonisch een afspraak maken met Ka., een afspraak die de dag erna zou plaatsvinden om 21u. Alle partijen dienden aanwezig te zijn. U ging naar huis en toen zag u dat er een huiszoeking had plaatsgevonden terwijl u ontvoerd was. U en uw vrouw brachten jullie kinderen naar bed en vertelden elkaar alles. U besloot 's avonds naar de garage van uw schoonouders te rijden om de overgebleven protocollen te halen. Nadat u terugkeerde naar huis, besloten jullie om te vluchten de volgende dag. Op 15 augustus 2022, regelde u 's ochtends vroeg een afspraak met Ka. om hem de protocollen te geven. Nadat u dit had gedaan, bedreigde hij u. U en uw vrouw verbleven nog drie weken in Moskou om alles te regelen en toen verlieten jullie het land.

U verliet Rusland op 6 september 2020, samen met uw vrouw, A. K. (CGVS XX/XXXXXXX, DVZ X.XXX.XXX) en jullie kwamen in België aan op 15 september 2020, waar jullie op 9 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Na uw vertrek zocht u informatie op online en kwam u tot de constatatie dat Ka. beschuldigd wordt van misbruik van zijn functie. U vermoedt dat ook Y. Ko. hierbij betrokken was en dat dit tot een conflict tussen hen beide heeft geleid. Daarom denkt u dat Ka. Y. Ko. wou chanteren met de protocollen.

Toen u bezig was met uw hogere studies, onderging u een medische keuring in het kader van uw dienstplicht. U werd geschikt verklaard, doch kreeg uitstel omwille van uw studies. U heeft het einde van uw studies nooit aangegeven en werd nadien nooit opgeroepen. Omwille van de huidige oorlog tussen Oekraïne en Rusland vreest u nu gemobiliseerd te worden omwille van uw eerdere problemen met de autoriteiten. U bent ondertussen ook op de hoogte van de komst van de wetgeving rond buitenlandse agenten in Rusland en meent daarom dat u bij terugkeer naar Rusland onmiddellijk gearresteerd zal worden door uw verblijf in Europa en eerdere problemen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw werkdocumenten (kopie); artikels over het conflict tussen Ko. en Ka. (kopie); documenten over jullie online asielaanvraag (kopie); uw paspoort (origineel); het paspoort van uw vrouw (origineel); het paspoort van uw dochter, D. (origineel); het paspoort van uw dochter, T. (origineel) en het paspoort van uw dochter, R. (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest aangehouden en opgepakt te worden door de FSB indien u zou terugkeren naar de Russische Federatie omdat u bedreigd werd door Ko. Y. A. en Ka. M. M. nadat u in opdracht van deze laatste meewerkte aan vervalsing van de uitslagen van de presidentsverkiezingen van 2018. U vreest ook als een buitenlands agent te worden aanzien door uw verblijf in Europa en uw eerdere overheidsjob. Ten derde vreest u ook naar de oorlog in Oekraïne gestuurd te worden omwille van uw eerdere problemen met de autoriteiten (NPO 1, p. 8 & NPO 2, p. 5).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uw verklaringen over de opdracht die u kreeg tijdens de presidentsverkiezingen van 2018 weinig aannemelijk zijn omwille van volgende redenen.

Ten eerste waren uw verklaringen tijdens het eerste en het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS tegenstrijdig wat betreft het aantal opdrachten dat u voor Ka. vervulde vooraleer u door hem werd gevraagd om mee te werken aan verkiezingsvervalsing. Zo zei u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u zes à zeven opdrachten kreeg van Ka. in de loop van 2014 en zes à zeven keer in de loop van 2015 (NPO 1, p. 11). Dit staat in sterk contrast met uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, daar u toen werd gevraagd hoe vaak u hulp verleende aan Ka. op professioneel vlak vooraleer u door hem op 15 maart 2018 werd gevraagd om mee te werken aan verkiezingsvervalsing en u toen verklaarde dat u dit zes of zeven keer deed in 2014 en 2015. U werd gevraagd om te bevestigen dat u zes tot zeven opdrachten in totaal vervulde voor Ka. en u deed dit ook. U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen en toen kwam u niet verder dan nogmaals te herhalen dat u zes tot zeven opdrachten in totaal kreeg van Ka. (NPO 2, p. 7-8). Hiermee verklaarde u uw tegenstrijdige verklaringen niet, doch ontkende deze louter. Alhoewel opgemerkt dient te worden dat u het gehoorverslag van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS nooit hebt ontvangen (NPO 2, p. 3), waren uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud te specifiek, waardoor een vergissing in dit verband is uitgesloten. Bovendien gaat het hier om een kernelement van uw asielrelaas – u legde uit dat uw eerdere samenwerking met Ka. ervoor zorgde dat hij u vertrouwde met de opdracht die hij u gaf tijdens de presidentsverkiezingen van 2018 (NPO 1, p. 11 & NPO 2, p. 10) – waardoor redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u éénduidige verklaringen zou afleggen over het aantal opdrachten die u voor Ka. moest vervullen vooraleer u van hem moest meewerken aan verkiezingsvervalsing. Door deze tegenstrijdige verklaringen in uw hoofde worden immers al meteen ernstige twijfels geplaatst bij het gegeven dat u deze opdracht daadwerkelijk kreeg van Ka.

Ten tweede waren ook uw verklaringen tijdens het tweede en het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS tegenstrijdig op vlak van het gesprek dat u had met Ka. waarbij u de opdracht kreeg om mee te werken aan verkiezingsvervalsing. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei u dat u op 15 maart 2018 door Ka. werd gecontacteerd in verband met de presidentsverkiezingen van 18 maart 2018. Hij vertelde u dat de leden van de kiescommissie bij u zouden langskomen en dat u twee types van pv's ging krijgen, officiële pv's en onvervalste pv's. U werd gevraagd wat u toen tegen Ka. zei en u verklaarde dat u akkoord ging met de opdracht op dat moment. U werd gevraagd of u bepaalde vragen stelde aan Ka. en toen zei u dat u vroeg over welke soort pv's het ging, waarop Ka. u antwoordde dat u het wel zou zien en begrijpen (NPO 2, p. 8-9). De manier waarop u vertelde over deze interactie was tijdens het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS dan weer enigszins anders. Toen zei u eveneens dat u werd uitgenodigd door Ka. op 15 maart 2018 en dat hij u toen vertelde dat u twee versies van protocollen zou krijgen, één versie diende u in te geven in de databank van verkiezingsuitslagen en de andere versie diende u zelf in bewaring te nemen. U zei ook dat u akkoord ging met deze opdracht. U werd echter gevraagd of u nog iets tegen Ka. zei op het moment dat u de opdracht kreeg en u zei dat dit niet het geval was. U werd uitdrukkelijk gevraagd of u vragen stelde aan Ka. over de opdracht die u kreeg en u beantwoordde deze vraag negatief. U werd nogmaals gevraagd om te

bevestigen dat u geen enkele vraag stelde aan Ka. en u zei opnieuw stellig dat u dit niet hebt gedaan (NPO 3, p. 5-6). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u weldegelijk aan Ka. vroeg over welke soort protocollen het specifiek ging. U werd met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en nadat u enkele seconden nadacht, zei u opeens dat u deze vraag stelde op het moment dat Ka. tegen u zei dat u alles wel zou zien en begrijpen (NPO 3, p. 6). Het gegeven dat u na confrontatie deze tegenstrijdige verklaringen trachtte recht te zetten, verandert niks aan het gegeven dat u initieel weldegelijk tegenstrijdig was in dit verband en derhalve maakt dit nog een element uit om te concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de opdracht die u zou gekregen hebben van Ka. tijdens de presidentsverkiezingen van 2018 en waarop heel uw asielrelaas berust.

Ten derde is ook de context die u schetste waarbij u amper instructies kreeg van Ka. bij het vervullen van uw opdracht en het gebrek aan opvolging van Ka. nadat u de opdracht vervulde weinig aannemelijk. Op het moment dat Ka. u de opdracht gaf, zei hij enkel dat u twee varianten van protocollen zou krijgen van de voorzitters van de kiescommissies, één ervan moest u inbrengen in de databank van verkiezingsuitslagen en de andere versie moest u zelf in bewaring nemen. Hij zei niks anders. Hij legde u niet uit over welke soort protocollen het zou gaan, hij zei niks over protocollen ten voordele van president Poetin, hij zei niks over Poetin of zijn partij in het algemeen, hij legde niet uit welke verschillen er zouden zijn tussen de twee versies protocollen, hij gaf u geen instructies over welke versie u in het systeem moest invoeren, hij gaf u geen instructies over hoe u de onvervalste exemplaren diende te bewaren, hij zei niet van welke kiescommissies u twee exemplaren zou krijgen en hij zei evenmin hoeveel protocollen u zou krijgen (NPO 3, p. 5-6 & NPO 2, p. 10). Het gegeven dat u zo weinig instructies kreeg is weinig logisch in de context die u schetste waarbij het de eerste keer was dat u dergelijke taak moest vervullen (NPO 3, p. 4 & 6). Aangezien het hier ging om verkiezingsvervalsing in het voordeel van de zetelende president (NPO 1, p. 9), kan het bovendien als een immens belangrijke opdracht worden gezien, waardoor het des te onaannemelijker is dat u zo weinig instructies kreeg. Ka. had zodoende immers geen enkele garantie dat u deze belangrijke opdracht correct zou uitvoeren. U werd hiernaar gevraagd en toen zei u dat u wel een concrete instructie kreeg, namelijk dat u twee soorten protocollen zou krijgen en dat u één versie moest inbrengen in de databank en dat u de andere versie moest bewaren (NPO 3, p. 7). Volgens uw verklaringen was het echter niet volledig duidelijk voor u wat u moest doen, aangezien u op dat moment niet verstond dat u zou meewerken aan verkiezingsvervalsing en u erop vertrouwde dat de voorzitters van de kiescommissies u later meer concrete instructies zouden geven (NPO 3, p. 6). Derhalve kan van Ka. worden verwacht dat hij u meer concrete instructies zou hebben gegeven opdat u beter zou weten wat er concreet van u werd verwacht. Ook nadat de presidentsverkiezingen afgelopen waren, deed Ka. weinig moeite om het correcte verloop van uw opdracht verder op te volgen. U zei dat Ka. de dag na de verkiezingen, nadat alle uitslagen in het systeem waren geregistreerd, contact opnam met u. Hij vroeg of alles goed gegaan was, doch vermeldde de protocollen niet. Hij vroeg niet waar u de protocollen had bewaard, noch stelde hij enige andere vragen over hoe u de opdracht had vervuld (NPO 2, p. 11-12 & NPO 3, p. 10). Gelet op het belang van de opdracht die u kreeg, is het echter bijzonder frappant dat Ka. u niet meer vragen stelde om zich ervan te verzekeren dat alles goed was verlopen. U werd hiernaar gevraagd en toen zei u dat u dacht dat Ka. de opdracht zeker wel heeft opgevolgd, doch dat u vermoedde dat hij in dit verband meer informatie had gevraagd aan de voorzitters die de protocollen naar u brachten op de dag van de verkiezingen (NPO 3, p. 10). Dan nog houdt het geen steek dat Ka. contact opnam met u na de verkiezingen en u amper informatie vroeg over hoe u de opdracht die hij u gaf had vervuld. Bovendien raakt het kant noch wal dat Ka. niet heeft gevraagd aan u waar u de protocollen zou bewaren, gelet op het belang van deze protocollen voor hem. Volgens uw verklaringen had Ka. de vervalste protocollen immers nodig voor zijn eigen bescherming (NPO 2, p. 12) en vermoedde u dat Ka. de protocollen nodig had om Y. Ko. te chanteren om zijn functie te behouden (NPO 2, p. 18). Gelet op deze context die u schetste, kan immers redelijkerwijze van Ka. worden verwacht dat hij inspanningen zou geleverd hebben om te weten waar deze protocollen lagen. U werd gevraagd waarom Ka. dit niet aan u vroeg en toen zei u dat u het niet wist. U werd gewezen op het belang van de protocollen voor Ka. en u werd opnieuw gevraagd waarom hij niet wou weten waar ze lagen en toen zei u dat Ka. misschien vreesde om afgeluisterd te worden (NPO 3, p. 11). Ka. had echter op andere manieren contact met u kunnen opnemen om deze vraag te stellen, doch heeft dit volgens uw verklaringen niet gedaan (NPO 3, p. 10). Los van de vraag waar u de protocollen had bewaard, wist u ook niet of Ka. zeker was dat u zou zwijgen over de opdracht die u vervulde, noch wist u of hij enige maatregelen had genomen om zich hiervan te verzekeren (NPO 2, p. 10). Ook deze vaststelling is weinig logisch, gelet op het reeds vermelde belang van de protocollen voor Ka. Het gegeven dat Ka. zo weinig instructies gaf aan u vooraleer u de opdracht van verkiezingsvervalsing diende te vervullen en vooral het gegeven dat hij in de nasleep van deze opdracht zo weinig inspanningen leverde om de situatie verder op te volgen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Aangezien al geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u de opdracht kreeg van Ka. om mee te werken aan verkiezingsvervalsing, kan bijgevolg ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u daardoor zou gekend hebben. Enkele bijkomende vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Ten eerste is het hoogst onlogisch dat u de opdracht van verkiezingsvervalsing vervulde in 2018, u de problemen die u kreeg door deze opdracht linkt aan de verandering van macht binnen het regime van Kabardino-Balkaria in 2019 en u toch pas problemen kreeg in 2020. Op 15 maart 2018 kreeg u van Ka. de opdracht om mee te werken aan verkiezingsvervalsing ten voordele van Poetin tijdens de presidentsverkiezingen van 18 maart 2018 (NPO 1, p. 8-9, NPO 2, p. 8 & NPO 3, p. 4). Op 3 oktober 2019 werd Ko. K. hoofd van uw republiek en hiermee verving hij Y. Ko. (NPO 1, p. 15, NPO 2, p. 11 & NPO 3, p. 11). Hierdoor vermoedden u en uw vrouw dat jullie problemen gingen krijgen, aangezien Ka. in de regering van Y. Ko. een serieuze functie bekleedde en zijn job door de machtswissel dus in gevaar kwam, daar jullie vermoedden dat Ko. K. zijn eigen mensen wou aanstellen binnen zijn regering. Daarom besloten jullie ook om de protocollen te splitsen en op twee plekken te bewaren uit veiligheidsoverwegingen (NPO 2, p. 11). Uw vrouw verduidelijkte dat jullie niet wisten welke impact de wankelende positie van Ka. zou hebben op de protocollen die u voor hem diende te bewaren en dat jullie daarom problemen verwachtten (NPO 3 VROUW, p. 5). Het is echter bijzonder vreemd en weinig logisch dat jullie zoveel bezorgdheden hadden rond de impact van de machtswissel en de wankelende positie van Ka. op de protocollen, terwijl Ka. zelf zich hier schijnbaar weinig zorgen om maakte. U werd gevraagd waarom Ka. op het moment van de machtswissel de protocollen niet terug wilde – u zei eerder immers dat Ka. de protocollen nodig had om Y. Ko. te chanteren om zijn positie te behouden (zie supra) – en toen zei u dat u dit niet wist en u ook niet kan weten hoe Ka. hierover dacht. U zei wel dat Ka. u later vertelde dat hij zich in een moeilijke situatie bevond toen u zich naar hem wendde om een promotie te krijgen (NPO 3, p. 11). Indien Ka. de protocollen effectief nodig had om zichzelf en zijn positie te beschermen en om andere hooggeplaatste overheidsfunctionarissen te chanteren, kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij u reeds in de periode van de machtswissel zou hebben aangesproken om de protocollen te bemachtigen. Aangezien de machtswissel in oktober 2019 reeds geschiedde, is het bovendien weinig logisch dat u pas op 14 augustus 2020 problemen kreeg door uw medewerking aan verkiezingsvervalsing. Toen werd u immers door de FSB ontvoerd en vond er een huiszoeking plaats in uw huis bij uw vrouw en kinderen omdat ze onder leiding van Y. Ko. op zoek waren naar de protocollen die u bewaarde (NPO 1, p. 11-13, NPO 2, p. 13-16 & NPO 3, p. 11-14). Volgens uw verklaringen was de verkiezingsvervalsing onder leiding van Y. Ko. als gouverneur gebeurd en wou hij daarom de protocollen in handen krijgen en vernietigen, opdat de vervalsing niet aan het licht zou komen en Y. Ko. geen reputatieschade zou lijden (NPO 1, p. 15 & NPO 2, p. 18). Het is evenwel bijzonder frappant dat u pas in augustus 2020 problemen – schijnbaar uit het niets – kreeg hierdoor, terwijl u de opdracht vervulde in maart 2018 en u de problemen linkte aan een machtswissel in oktober 2019. U werd naar een verklaring in dit verband gevraagd en toen zei u dat u de politieke spelletjes achter de schermen tussen 3 oktober 2019 en 14 augustus 2020 niet kende en u zich daar dus niet over kon uitspreken (NPO 3, p. 22). Hiermee bood u overduidelijk geen enkele verklaring voor waarom het zolang duurde vooraleer u daadwerkelijk problemen kreeg door de protocollen die u diende te bewaren en dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede waren uw verklaringen tijdens de verschillende persoonlijke onderhoud op het CGVS tegenstrijdig wat betreft het moment dat u werd ontvoerd en gefolterd door de FSB. Zo zei u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u op de parking aan uw werk werd ontvoerd en naar een industriezone werd gebracht. Eens u daar aankwam, werd u door de chauffeur en een medewerker van de FSB een gebouw binnengeleid. U werd naar de kelderruimte gebracht. U zei dat de chauffeur u daar een slag gaf op uw knie (NPO 1, p. 12). Nadat u hierdoor op de grond viel, werd er een plastic zak over uw hoofd getrokken. U zei dat u geblindeerd was door deze plastic zak. U zei ook dat ene luitenant N. probeerde om uw ogen uit te duwen. U zei verder dat u een aantal keren werd geslagen, dat de plastic zak van uw hoofd werd gehaald, doch dat u na een tijdje opnieuw werd geblindeerd met de plastic zak (NPO 1, p. 13). Deze gang van zaken strookt niet met de gang van zaken die u schetste tijdens het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS. Toen werd u namelijk gevraagd of u tijdens de ontvoering de hele tijd kon zien wat er gaande was en u zei dat dit wel het geval was. U werd gevraagd om te bevestigen dat u gedurende heel uw ontvoering kon zien wat er gaande was en u deed dit ook. Dit houdt geen steek, gelet op uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u tot tweemaal toe werd “geblindeerd” nadat er een plastic zak over uw hoofd werd getrokken. U werd hiermee geconfronteerd en toen zei u simpelweg dat u inderdaad een plastic zak over uw hoofd kreeg (NPO 3, p. 12). Hiermee bood u derhalve geen enkele verklaring voor waarom uw verklaringen tijdens het eerste en derde persoonlijk onderhoud niet overeenkwamen op dit vlak. Bovendien waren uw verklaringen tijdens het eerste en derde persoonlijk onderhoud ook tegenstrijdig wat betreft het aantal keren dat u de zak over uw hoofd kreeg. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud werd u namelijk uitdrukkelijk de vraag gesteld of u de plastic zak nogmaals over uw hoofd kreeg nadat de zak werd weggenomen, of dat het eerder eenmalig was. U antwoordde stellig dat dit eenmalig gebeurde. Dit strookt dus overduidelijk niet met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat het twee keer gebeurde. U werd met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en toen benadrukte u dat u de plastic zak slechts één keer over uw hoofd kreeg (NPO 3, p. 13-14). U ontkende uw tegenstrijdige verklaringen zodoende louter en reikte derhalve opnieuw geen afdoende verklaring aan. Verder zei u tijdens het derde persoonlijk onderhoud ook dat het één van de medewerkers van de FSB – en dus niet de chauffeur – was die u een slag op uw knie gaf. Ook met deze tegenstrijdige verklaringen werd u geconfronteerd en toen ontkende u dat u ooit had gezegd

dat het de chauffeur was die u op uw knie sloeg en zei u daarentegen dat de chauffeur in de gang bleef staan en hij wel degene was die u eerder in uw buik had geslagen (NPO 3, p. 12-13). U werd tijdens het derde persoonlijk onderhoud dan ook nog gevraagd of er buiten de slagen die u kreeg andere fysieke zaken met u gebeurden. U zei dat u werd vastgebonden en dat er pogingen waren om u te wurgen. U zei expliciet dat er buiten deze zaken geen ander fysiek geweld was (NPO 3, p. 13). Over het gegeven dat uw ogen werden ingedrukt zei u dus niks. Hoewel elk van deze tegenstrijdigheden op zichzelf bekeken niet dusdanig zwaarwichtig zijn, zorgen ze er allemaal samen voor dat er een pertinent gebrek aan geloofwaardigheid is in uw hoofde en daardoor kan ook geen geloof worden gehecht aan uw ontvoering en het fysieke geweld dat u in dit verband zou hebben ondervonden.

Ten derde waren uw verklaringen tijdens de verschillende persoonlijke onderhouds op het CGVS tevens tegenstrijdig wat betreft de afspraak met Ka. die u diende te maken van de FSB nadat u werd ontvoerd door hen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dat u tijdens de ontvoering besloot om een deel van de protocollen aan de FSB te geven. Op dat moment zei u ook dat er nog andere protocollen waren en u loog dat die bij Ka. lagen. Nadat u dit vertelde, zei luitenant N. van de FSB tegen u dat u naar Ka. moest bellen. U moest een afspraak maken aan de tv-toren, de dag nadien om 21u, opdat de FSB de resterende protocollen in handen zou krijgen. U belde terplekke naar Ka. en gaf deze boodschap door. Ka. antwoordde dat het goed was en het gesprek werd beëindigd (NPO 1, p. 13-14). Deze gang van zaken stemt niet geheel overeen met de context die u schetste rond dit telefoontje tijdens het tweede en derde persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei u ook dat u telefonisch een afspraak moest regelen met Ka., doch toen zei u dat deze afspraak oorspronkelijk om 21u de dag van de ontvoering zelf diende door te gaan. U werd gevraagd om te bevestigen dat het ging om 21u de dag zelf en u deed dit ook (NPO 2, p. 14). U zei ook dat Ka. antwoordde dat hij niet in de stad was op dat moment en dat jullie daarom om 21u de volgende dag afspraken (NPO 2, p. 15). U herhaalde deze verklaringen tijdens het derde persoonlijk onderhoud. U werd toen gevraagd om het verschil tussen uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud enerzijds en uw verklaringen tijdens het tweede en derde persoonlijk onderhoud anderzijds – 21u de dag zelf versus 21u de dag erna – te verklaren en toen herhaalde u simpelweg uw meest recente verklaringen en zei u dat u niet wist hoe het verkeerd werd genoteerd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (NPO 3, p. 15). Een vergissing in dit verband is echter uitgesloten aangezien uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud te specifiek waren. U zei toen immers uitdrukkelijk dat Ka. niet veel zei aan de telefoon, dat hij enkel “goed” zei en dat hij dan de telefoon neerlegde (NPO 1, p. 14). U vermeldde toen niet dat Ka. niet in de stad was op 14 augustus 2020, noch dat hij vroeg om de afspraak naar de dag erna te verzetten. Derhalve doen uw tegenstrijdige verklaringen op dit vlak verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde doet ook het lakse handelen van de FSB in de nasleep van uw ontvoering verder vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Nadat ze u ontvoerden, u een deel van de protocollen aan hen gaf en u de afspraak met Ka. maakte, brachten ze u terug naar uw auto en lieten ze u naar huis gaan (NPO 1, p. 14, NPO 2, p. 15 & NPO 3, p. 16). Het gegeven dat ze u zomaar vrijlieten, terwijl u wel diende aanwezig te zijn tijdens de afspraak met de FSB en Ka. de dag nadien (NPO 3, p. 15) is hoogst onlogisch. Op die manier had de FSB namelijk geen enkele garantie dat u daadwerkelijk aanwezig zou zijn tijdens deze afspraak. Zodoende lieten ze u in se ook vrij om contact op te nemen met Ka., wat u ook deed nadat u werd vrijgelaten (NPO 1, p. 15, NPO 2, p. 17 & NPO 3, p. 16). U werd gevraagd waarom de FSB u niet gewoon vasthield tot de afspraak de dag erna en toen zei u dat de FSB misschien bezorgd was dat er vragen zouden rijzen rond uw afwezigheid en waar u zich bevond. U werd dan gevraagd welke garantie de FSB had dat u daadwerkelijk aanwezig zou zijn tijdens de afspraak aan de tv-toren en toen zei u dat het enerzijds voldoende was dat ze al bij u thuis waren geweest en anderzijds dat ze simpelweg een auto konden sturen om u op te pikken. Dit biedt geen verklaring omdat dit u er nog altijd niet van weerhield om eventueel te vluchten of contact op te nemen met Ka. U werd dan geconfronteerd met het feit dat de FSB door u vrij te laten u feitelijk de kans gaf om te vluchten of Ka. te verwittigen en zodoende dus een groot risico nam. U antwoordde hierop dat het om de FSB ging en dat u het niet wist. U zei ook dat uw ontvoering niet officieel was en dat indien dit wel het geval was geweest, de FSB u dan zou hebben aangehouden zonder u nog vrij te laten (NPO 3, p. 16). Het staat buiten kijf dat u met deze verklaringen geen enkele concrete reden aanreikte waarom de FSB zou beslissen om u zomaar vrij te laten, terwijl ze u wel nog nodig hadden om te krijgen wat ze wouden, zijnde alle protocollen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ten vijfde legde u dan ook nog eens tegenstrijdige verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS over wat u tegen Ka. zei tijdens jullie laatste ontmoeting. Zo zei u bij de DVZ in eerste instantie dat u de dag na uw ontvoering 's ochtends vroeg een afspraak maakte met Ka. U zei toen dat u hem kort vertelde wat er u was overkomen, doch dat u niet zei dat de FSB de protocollen in handen had en dat u de protocollen die u wel nog in bezit had toen aan hem overhandigde (CGVS Vragenlijst, d.d. 23/02/2021, vraagnr. 3.5). Tijdens uw persoonlijke onderhouds op het CGVS vertelde u dan weer een gans ander verhaal. Toen zei u dat u Ka. tijdens deze ontmoeting omdat dit vertelde wat er zich de dag voordien had

afgespeeld, dat u Ka. de resterende tien protocollen overhandigde en dat hij kwaad werd omdat het er slechts tien waren (NPO 2, p. 17). U legde hem uit dat deze protocollen overgebleven waren nadat de FSB de overige protocollen in handen had gekregen tijdens uw ontvoering (NPO 3, p. 19). Dit verschil in verklaringen is beduidend en gaat bovendien over een moment waarop u bedreigd werd door Ka. (NPO 1, p. 15) – een man met veel connecties in uw republiek – waardoor kan worden aangenomen dat het een kernelement behelst in uw asielrelaas. Het gegeven dat u er niet in slaagde om éénduidige verklaringen over deze laatste ontmoeting af te leggen doorheen de asielprocedure, doet op fundamentele wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U werd met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en toen zei u dat u bij de DVZ ook reeds had vermeld dat u tegen Ka. zei dat een deel van de protocollen in handen van de FSB lag en dat u moest verklaren aan Ka. waarom u er slechts tien overhad (NPO 2, p. 20). Bij de DVZ zei u echter weldegelijk op heel specifieke wijze dat u niet aan Ka. vertelde dat u documenten verloren had aan de FSB, waardoor hoegenaamd geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u het op een andere manier bij de DVZ vermeldde. Bovendien werd u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gevraagd of alles bij de DVZ goed was verlopen en u beantwoordde deze vraag positief (NPO 1, p. 2). U zei wel dat u een aantal elementen niet ter sprake kon brengen omdat u te emotioneel was op dat moment. U zei voor het overige ook dat uw DVZ verklaring werd voorgelezen na uw interview daar en dat u één of twee correcties heeft aangebracht (NPO 1, p. 3). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat u genoeg kansen heeft gehad om eventuele andere fouten in uw DVZ verslag recht te zetten. U heeft dit echter nagelaten en derhalve biedt u geen verschoning voor deze tegenstrijdige verklaringen.

Ten zesde is er ook niks meer gebeurd sinds uw vertrek uit Rusland en vertoonde u dan ook nog eens een pertinent gebrek aan interesse in dit verband. U zei dat u dacht dat uw problemen nog altijd actueel zijn, doch u wist niet of er sinds uw vertrek uit Rusland nog zaken zijn gebeurd of problemen zijn geweest (NPO 2, p. 4). U wist evenmin of uw familie of schoonfamilie ooit werd lastiggevallen, doch u verklaarde dat uw schoonmoeder u alleszins zei dat ze geen problemen heeft gekend (NPO 2, p. 5 & NPO 3, p. 3). U wist ook niet of de FSB nog naar u heeft gezocht sinds uw vertrek. U werd gevraagd of u op een bepaalde manier trachtte te achterhalen of de FSB nog naar u heeft gezocht en u ontweek de vraag door te stellen dat ze u niet officieel zochten en het dus ook geen officiële bekendheid kan krijgen (NPO 2, p. 5). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud gaf u toe dat u niet wist hoe u daar informatie over diende te bekomen (NPO 3, p. 3). Niet alleen heeft u dus geen informatie over eventuele problemen met betrekking tot uw reden van vertrek uit Rusland, doch u heeft ook amper informatie proberen vergaren in dit verband. U zei bijvoorbeeld dat u in alle waarschijnlijkheid wel informatie zou kunnen ontvangen over eventuele problemen die uw ouders hebben gekend, doch dat u niemand van uw netwerk in Rusland contacteert omdat u hen niet in gevaar wil brengen (NPO 2, p. 3). U beklemtoonde dat u niemand van uw resterende familieleden in Naltchik hebt gecontacteerd om te vragen of zij eventueel problemen kenden door uw vertrek (NPO 3, p. 3). U heeft sinds uw vertrek wel nog contact gehad met de familie van uw vrouw en zij wonen nog altijd in dezelfde stad als uw ouders. Desalniettemin heeft u “uit veiligheidsredenen” ook aan hen geen informatie gevraagd over de huidige situatie van uw ouders (NPO 2, p. 4). Dit argument houdt geen steek aangezien de familie van uw vrouw jullie tweemaal heeft bezocht in België (NPO 2, p. 4 & NPO 3, p. 3) en u dit dus makkelijk kon vragen. U heeft de vraag echter simpelweg nooit gesteld aan uw schoonfamilie (NPO 2, p. 4). Los van eventuele veiligheidsoverwegingen kan redelijkerwijze worden verwacht dat u minstens iets van inspanningen zou hebben geleverd om te weten te komen of er nog problemen zijn geweest met betrekking tot de reden van uw vertrek uit Rusland. Dat u dit hebt nagelaten, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts leidt ook uw vrees om gemobiliseerd te worden naar de oorlog in Oekraïne (NPO 2, p. 5) niet tot een internationaal beschermingsstatuut in uw hoofde.

Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de zapas, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van contractsoldaat. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.

Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf,

dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hoogerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus.

Gelet op bovenstaande informatie volstaat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat u geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming te concluderen. U dient aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken aan te tonen dat er in uw concrete geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar de Russische Federatie. U blijft hier echter in gebreke

U werd gevraagd waarom u naar de oorlog in Oekraïne gestuurd zou worden en toen zei u dat u de juiste leeftijd had om gemobiliseerd te worden, alsook omdat u dit als een mogelijke manier zag voor de mensen waarmee u problemen kende in Rusland om van u af te komen (NPO 2, p. 5-6). Enerzijds dient te worden opgemerkt dat uw problemen met de autoriteiten van Kabardino-Balkaria zoals gezegd ongeloofwaardig zijn (zie supra), waardoor u ook niet het risico loopt om gemobiliseerd te worden omwille van deze problemen. Anderzijds is er zoals bovenvermelde informatie aantoont momenteel geen actueel risico om gemobiliseerd te worden en ook in het verleden heeft u nooit enige mobilisatieoproepingen ontvangen. U werd gevraagd of er

momenteel nog sprake was van mobilisatie en u antwoordde dat u het niet wist. U werd erop gewezen dat er volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie supra) momenteel geen mobilisatie meer gaande is en u werd gevraagd waarom u dan wel naar de oorlog zou worden gestuurd. U herhaalde opnieuw dat het een manier zou zijn om van u af te komen, gelet op uw eerdere problemen (NPO 2, p. 6). Opnieuw verwees u dus naar problemen die het CGVS ongeloofwaardig acht. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u op dit moment het risico loopt om naar de oorlog gestuurd te worden.

Verder kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Rusland als een buitenlands agent zal worden aanzien en op die grond vervolging zou riskeren (NPO 2, p. 5). U linkte dit immers aan uw verblijf in Europa en aan uw voormalige job voor de overheid in Rusland. U werd gevraagd of u zich hier in Europa heeft beziggehouden met activiteiten waardoor u als buitenlands agent zou kunnen worden gezien in Rusland. U zei dat dit niet uitmaakte, doch dat de FSB dit gewoon als reden zou kunnen gebruiken om met u af te rekenen (NPO 2, p. 5 & NPO 3, p. 22). Opnieuw draaide alles dus rond uw reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met de autoriteiten en daarenboven heeft een job bij de Russische overheid niet tot gevolg dat u het label van buitenlandse agent kan worden toegekend. U bracht derhalve geen concrete elementen aan waardoor u effectief als buitenlands agent zou kunnen worden bestempeld bij terugkeer naar Rusland.

Volledigheidshalve kan ook nog worden opgemerkt dat jullie niet in aanmerking komen voor een internationaal beschermingsstatuut op basis van jullie verblijf in Europa. Uw vrouw zei dat jullie ondertussen bijna vier jaar in België verblijven en dat jullie daarom het risico lopen om gearresteerd te worden vanaf jullie voet zetten op Russisch grondgebied (NPO 2 VROUW, p. 3).

Uit de beschikbare landeninformatie (zie **COI Focus Russische Federatie – Terugkeer** van 16 april 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.**

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleiden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen.

U werd gevraagd welke problemen u zou kennen bij terugkeer naar Rusland omwille van jullie verblijf in Europa. U linkte uw verblijf in Europa aan de ingevoerde wetgeving rond buitenlandse agenten in Rusland en zei dat u zo op officiële wijze zou gevisieerd kunnen worden door de autoriteiten (NPO 3, p. 22). Zowel uw eerdere problemen met de autoriteiten als uw hypothetische vrees om als buitenlandse agent bestempeld te worden leiden zoals reeds gezegd niet tot een internationaal beschermingsstatuut in uw hoofde en u bracht geen enkel ander element aan waardoor uw verblijf in Europa problemen zou opleveren voor u bij terugkeer naar Rusland. Uw vrouw zei tijdens haar derde persoonlijk onderhoud op het CGVS wel dat iedereen die langdurig in Europa verblijft en vooral mensen verbonden aan de overheidsstructuren in Rusland een risico lopen om gevisieerd te worden. Ze werd gevraagd welk risico dit dan meebracht en ze zei dat jullie via internet vernamen dat mensen die terugkeren uit Europe of Amerika problemen kunnen kennen. Ze gaf het voorbeeld van een Russische vrouw die na langdurig verblijf in Amerika probeerde om Rusland terug binnen te komen en die uiteindelijk werd gevisieerd op basis van de wetgeving rond buitenlandse agenten omdat haar telefoon bij paspoortcontrole werd afgenomen en hieruit bleek dat ze Oekraïne financieel steunde. Ze werd echter gevraagd of er op haar telefoon zulke zaken zouden terug te vinden zijn en toen zei ze op heel algemene wijze dat er wel iets te vinden zou kunnen zijn omdat jullie tegen de oorlog zijn. Ze zei ook dat jullie zich loyaal gedragen jegens Oekraïners in Europa. Ze werd dan tenslotte ook nog gevraagd of ze aan politieke activiteiten heeft deelgenomen in België en toen zei ze dat dit niet het geval was, doch dat ze Oekraïense vluchtelingen in het opvangcentrum soms helpt met vertalen omdat ze ondertussen goed genoeg Nederlands spreekt (NPO 3 VROUW, p. 10-11). Hiermee maakte ze overduidelijk niet aannemelijk dat jullie door jullie activiteiten in Europa in dusdanige mate in het vizier van de Russische autoriteiten kunnen komen en daardoor problemen zouden kennen.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw paspoort, het paspoort van uw vrouw en de paspoorten van uw dochters staven jullie identiteit en familieband, doch deze elementen worden in casu niet in twijfel getrokken. Hetzelfde geldt wat betreft uw werkdocumenten om uw job bij de overheid te staven. De documenten over jullie online asielaanvraag tonen aan dat jullie wel moeite hebben gedaan om op tijd een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België, maar vertonen voor het overige geen link met uw asielrelaas. De artikels die u indiende over het conflict tussen Y. Ko. en Ka. linkte u aan de problemen die u kreeg met hen, doch uw veronderstellingen dat dit conflict mogelijks aan de grondslag van uw problemen ligt verandert niks aan het gegeven dat uw problemen ongeloofwaardig werden bevonden en derhalve kunnen deze artikels dit gebrek aan geloofwaardigheid niet herstellen.

U maakte via uw advocaat nog enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds bij het CGVS (zie administratief dossier). Deze opmerkingen worden grotendeels aanvaard, doch wijzen op zich niks aan de bovenstaande vaststellingen.

U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Rusland een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U werd geboren op 10/02/1988, heeft het Russische staatsburgerschap, de Kabardijnse etnie en hangt de islam aan. U bent geboren in de stad Naltchik in Kabardino-Balkaria en woonde daar ook heel uw leven. Op vlak van uw studies rondde u uw middelbaar onderwijs af en daarna behaalde u een master economie.

Uw man was systeemadministrator van de administratie van Naltchik en was in dit verband verantwoordelijk voor de databank van de kiescommissie. Op 15 maart 2018 werd hij door zijn leidinggevende, M. Ka. gevraagd om mee te werken aan vervalsing van de verkiezingsuitslagen. Hij moest immers vervalste

documenten met verkiezingsuitslagen in het systeem brengen en de waarheidsgetrouwe exemplaren moest hij bewaren. Hij bewaarde er zo'n 30-tal protocollen.

Op 4 oktober 2019 bracht uw man u hiervan op de hoogte omdat er net een regimewissel had plaatsgevonden. K. Ko. had immers de dag ervoor de plaats ingenomen van Y. Ko. als hoofd van de republiek. U raadde uw man aan om 10 exemplaren op een andere plek te verstoppert, in de garage van uw ouders.

Op 14 augustus 2023 vond er een huiszoeking plaats in uw huis. Het huis werd doorzocht door vier mannen en ze vertoonden fysieke agressie jegens u. Ze hebben niks gevonden. Rond 20u30 kwam uw man thuis en hij vertelde u dat hij werd ontvoerd door de FSB. Deze gebeurtenissen vonden plaats omdat Y. Ko. de documenten met de echte verkiezingsresultaten wou. Jullie vermoeden dat deze interesse er kwam door de opkomst van K. Ko. en dat Y. Ko. zijn macht wou behouden. U vermoedt ook dat Ka. Y. Ko. wou chanteren met de bewijsmiddelen omdat dit onder zijn bewind was gebeurd. Om 23u 's avonds ging uw man de resterende 10 protocollen halen in de garage van uw ouders. Hij liet zijn auto achter en kwam met de taxi naar huis. Jullie besloten om het land te verlaten. De dag nadien 's ochtends ging u geld afhalen voor jullie vlucht. Uw man en oudste dochter hadden een afspraak met Ka. om die 10 protocollen af te geven. Uw man werd bedreigd door Ka. Jullie ontmoetten elkaar, bleven nog 20 of 21 dagen in Moskou om jullie papieren te regelen en ontluchtten dan het land.

Jullie verlieten Rusland op 6 september 2020 en kwamen in België aan op 15 september 2020, waar jullie op 9 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw mans werkdocumenten (kopie); artikels over het conflict tussen Ko. en Ka. (kopie); documenten over jullie online asielaanvraag (kopie); uw paspoort (origineel); het paspoort van uw man (origineel); het paspoort van uw dochter, D. (origineel); het paspoort van uw dochter, T. (origineel) en het paspoort van uw dochter, R. (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beriep zich volledig op de redenen die uw man, S. A. (CGVS XX/XXXXX, DVZ X.XXX.XXX) aanhaalde in het kader van zijn asielrelaas. In die zin kan dan ook verwezen worden naar de beslissing die in hoofde van uw man werd genomen, zijnde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in hoofde van uw man luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota van 17 oktober 2024 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekers hebben in de voorliggende zaak de Raad op 28 oktober 2024 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekers wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekers een kennelijke beoordelingsfout aan en beroepen zij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 57/5^{quater} en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de beginselen van goede trouw, voorzichtigheid en zorgvuldige voorbereiding van administratieve beslissingen".

In een eerste middelonderdeel gaan verzoekers in op de vluchtelingenstatus.

In deze hekelen zij vooreerst de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen over de door verzoeker ontvangen opdracht tijdens de presidentsverkiezingen van 2018.

Waar verzoeker verweten wordt dat hij tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal opdrachten dat hij voor Ka. vervulde vooraleer hij door hem werd gevraagd om mee te werken aan verkiezingsfraude, benadrukken verzoekers dat verzoeker de nota's van zijn eerste persoonlijk onderhoud nooit heeft ontvangen (voor de vaststelling van de bestreden beslissingen) ondanks hij dit had aangevraagd en dat hij dit bij aanvang van zijn tweede persoonlijk onderhoud onmiddellijk meldde. Zij onderstrepen hierbij dat verzoeker hierdoor ook zijn eventuele opmerkingen over de inhoud van deze notities niet kon meedelen. Volgens verzoekers kan de verwerende partij zich niet kan beroepen op een vermeende tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud. Verzoekers verwijzen doorheen dit betoog naar informatie op de website van de commissaris-generaal en naar artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. Zij stellen ook dat het bijzonder schokkend is dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen de toepassing van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet trachtte te omzeilen door te stellen dat, hoewel verzoeker de nota's van

zijn eerste persoonlijk onderhoud niet had ontvangen, zijn verklaringen “te specifiek” waren, wat een vergissing op dat punt uitsluit. Verder benadrukken verzoekers dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud perfect op de hoogte was van het aantal opdrachten dat hij voor Ka. had uitgevoerd voordat hij gevraagd werd deel te nemen aan verkiezingsfraude. Zij verwijzen in deze naar verzoekers verklaringen die hij in dit verband aflegde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud.

Voorts zijn verzoekers het niet eens met de overweging van de bestreden beslissingen dat verzoeker tijdens zijn tweede en derde persoonlijk onderhoud tegenstrijdig was op vlak van het gesprek dat hij had met Ka. waarbij hij de opdracht kreeg om mee te werken aan verkiezingsfraude. Verzoekers citeren te dezen de relevante passages uit de notities van verzoekers tweede en derde persoonlijk onderhoud en menen dat, hoewel verzoekers verklaringen verschillend geformuleerd zijn, deze verklaringen elkaar niet tegenspreken.

Tevens hekelen verzoekers de overweging van de bestreden beslissingen dat de context die verzoeker schetste waarbij hij amper instructies kreeg van Ka. bij het vervullen van zijn opdracht en het gebrek aan opvolging van Ka. nadat hij de opdracht vervulde weinig aannemelijk is. In deze benadrukken verzoekers vooreerst, onder verwijzing naar algemene informatie, dat verkiezingsvervalsing in de Russische Federatie een normaliteit is. Voorts onderstrepen zij dat verzoeker zeer vertrouwd was met het systeem waarin hij opereerde en heel goed wist dat hij, nadat hij het bevel van Ka. had ontvangen, het gewoon moest uitvoeren zonder vragen te stellen. Ook menen verzoekers dat het totaal surrealistisch is dat de verwerende partij het vreemd vindt dat Ka. verzoeker niet had gezegd dat de betrokken protocollen in het voordeel van president Poetin waren, daar de Russische Federatie nu al meer dan twintig jaar met ijzeren vuist geregeerd wordt door Poetin, die geen enkele vorm van oppositie duldt. Verzoekers herhalen dat het vaststaat dat verzoeker, na de instructies van Ka. te hebben ontvangen, van mening was dat hij deze eenvoudigweg moest uitvoeren en dat hij, indien nodig naderhand, nadere instructies (over de wijze waarop de niet-vervalste protocollen moesten worden bewaard) zou ontvangen. Zij voegen hieraan toe dat het duidelijk is dat het vanuit het standpunt van Ka. niet nodig was om verzoeker zeer veel instructies en uitleg te geven en dat verzoeker al meer dan tien jaar voor de autoriteiten van de deelrepubliek Kabardino-Balkarië werkte, waardoor hij heel goed wist dat het de voorkeur verdiende om de ontvangen bevelen zonder verdere vragen op te volgen, teneinde persoonlijke problemen met diezelfde autoriteiten te vermijden. Ook menen verzoekers dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen niet aangeeft op welke objectieve gegevens zij zich baseert om te stellen dat het niet geloofwaardig is dat Ka. hem zo weinig informatie verschafte. Voorts menen verzoekers, onder verwijzing naar de verklaringen die verzoeker tijdens zijn tweede en derde persoonlijk onderhoud aflegde, dat het duidelijk is dat Ka. enerzijds het volste vertrouwen had in verzoeker en anderzijds zijn handen niet wilde vuil maken door in het bezit te komen van de protocollen. Luidens het verzoekschrift zijn deze verklaringen volkomen geloofwaardig en heeft de commissaris-generaal zich in deze op geen enkel objectief gegeven gebaseerd om te beweren dat het vreemd was dat Ka. verzoeker niet meer vragen had gesteld om zich ervan te vergewissen dat alles goed was verlopen.

Daarnaast zijn verzoekers het niet eens met de overwegingen van de bestreden beslissingen waarin wordt gesteld dat de problemen die verzoeker ondervond na zijn deelname aan verkiezingsvervalsing ongeloofwaardig zijn.

Ten eerste gaan verzoekers in op de chronologie van de gebeurtenissen. Te dezen benadrukken verzoekers dat verzoeker duidelijk verklaarde dat hij ten tijde van de machtswisseling aan de top van de republiek Kabardino-Balkarië in oktober 2019 had gedacht dat hij problemen zou ondervinden met de nieuwe autoriteiten en dat hij om die reden besloot om de protocollen in zijn bezit op te splitsen door ze op twee verschillende plaatsen te verbergen. Hij onderstreept dat hij totaal niet op de hoogte was van enige transactie die heeft plaatsgevonden na de machtswisseling in de republiek. Bovendien menen verzoekers dat uit de verschillende onderhouds van verzoeker helemaal niet blijkt dat Y. Ko. door Ka. op de hoogte werd gebracht dat de protocollen door verzoeker werden bewaard. Zij voegen hieraan toe dat verzoeker verklaarde dat de verkiezingen onder leiding van Y. Ko. werden vervalst, maar dat hij op geen enkele wijze zei dat Y. Ko. op de hoogte was wie de protocollen van deze verkiezingen bewaarde. Tevens menen zij dat verzoeker hierover geen vraag werd gesteld. Zij vervolgen dat, gelet hierop, niet kan worden geoordeeld dat het logisch zou zijn geweest dat Y. Ko. verzoeker zou hebben aangesproken zodra de machtswisseling in oktober 2019 had plaatsgevonden. Voorts onderstrepen verzoekers dat verzoeker een ondergeschikte positie bekleedde in het bestuur van zijn republiek en het niet waagde om vragen te stellen, dat hij geen kennis had van de politieke spelletjes die volgden op de machtswisseling en dus niet weet wat er aan de top van het bestuur gebeurde. Tot slot menen verzoekers dat deze overwegingen van de bestreden beslissingen blijf geven van een totaal gebrek aan kennis van de algemene situatie in de Russische Federatie in hoofde van de verwerende partij.

Ten tweede gaan verzoekers in op de tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen in verschillende persoonlijke onderhouds wat betreft het moment waarop hij werd ontvoerd en gefolterd door de FSB. In deze herhalen verzoekers (het algemeen deel van) hun betoog inzake het gegeven dat zij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker niet ontvingen en benadrukken zij dat verzoekers verklaringen

inzake de ontvoering en detentie door de FSB tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bijzonder gedetailleerd en nauwkeurig waren.

Ten derde, wat betreft de tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoeker doorheen zijn verschillende persoonlijke onderhouds aflegde inzake de afspraak met Ka. die hij diende te maken van de FSB nadat hij door hen werd ontvoerd, herhalen verzoekers andermaal (het algemeen deel van) hun betoog inzake het gegeven dat zij de notities van het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker niet ontvingen. Tevens onderstrepen zij dat zij beiden uiterst nauwkeurig en eensluidend waren over de (details van de) gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan tijdens de huiszoeking door de FSB in hun flat (terwijl verzoeker in hechtenis was bij de FSB) en over de gebeurtenissen die daarop volgden. Volgens hen kon de verwerende partij geen tegenstrijdigheden vaststellen in hun verklaringen op dit punt, wat wijst op de geloofwaardigheid van hun relaas.

Ten vierde gaan verzoekers in op de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake het lakse handelen van de FSB in de nasleep van verzoekers ontvoering. In dit verband stellen verzoekers dat, terwijl verzoeker door de FSB werd ontvoerd, vastgehouden, bedreigd en mishandeld er een huiszoeking bij hem thuis werd verricht in aanwezigheid van zijn vrouw en kinderen en dat het door deze gebeurtenissen voor verzoeker duidelijk was dat hij de instructies van de FSB moest opvolgen om ernstigere problemen te voorkomen. De FSB kon er, aldus verzoekers, vanuit gaan dat verzoeker niet zou proberen vluchten. Bovendien menen verzoekers dat de FSB na de ontvoering al in het bezit was van twintig van de dertig protocollen die verzoeker na de verkiezingen van maart 2018 had bewaard, waardoor zij reeds over bewijsmateriaal tegen Ka. beschikten. Verder zijn verzoekers van mening dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening hield met het feit dat de ontvoering en huiszoeking plaatsvonden in augustus 2020, dat er toen veel reisbeperkingen waren, en dat verzoeker verklaarde dat hij naar Moskou was gereisd omdat dit de enige plaats was waar de luchthaven open was. Verzoekers besluiten dat de FSB redelijkerwijze kon aannemen dat verzoeker ernstige moeilijkheden zou ondervinden om de Russische Federatie zo nodig te ontvluchten. Tot slot heeft de commissaris-generaal, aldus verzoekers, met deze redenering blijk gegeven van een totaal gebrek aan kennis over de algemene situatie in Rusland en in het bijzonder van de republieken in de Noordelijke Kaukasus waar de FSB almachtig is en alle inwoners angst inboezemt. Gelet op het voormelde, staat vast dat de FSB niet geloofde dat verzoeker zijn regio of het land zou ontvluchten.

Ten vijfde, waar verzoeker in de bestreden beslissingen wordt verweten tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal over wat hij tegen Ka. zei tijdens hun laatste ontmoeting, betogen verzoekers dat de verklaringen van verzoeker voorkomen op pagina negentien (en niet op pagina negen zoals aangegeven in de bestreden beslissingen) van de notities van het derde persoonlijk onderhoud. Vervolgens citeren verzoekers deze verklaringen en stellen zij dat de verklaringen van verzoeker in dit verband constant bleven doorheen de drie persoonlijke onderhouds bij het commissariaat-generaal. Bovendien menen verzoekers dat het onmogelijk is dat verzoeker niet aan Ka. zou hebben uitgelegd dat de andere twintig protocollen door de FSB in beslag werden genomen, aangezien verzoeker slechts tien protocollen aan Ka. overhandigde tijdens hun ontmoeting, zoals verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal verklaarde. Volgens verzoekers betreft dit hoogstwaarschijnlijk een misverstand tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tot slot benadrukken verzoekers dat hen bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd een algemeen overzicht te geven van de feiten die tot hun vlucht uit de Russische Federatie hebben geleid.

Ten slotte zijn verzoekers het niet eens met het gestelde in de bestreden beslissingen dat verzoeker een gebrek aan belangstelling zou tonen voor de ontwikkeling van zijn situatie in Rusland. In dit verband verwijzen verzoekers naar de situatie in Rusland die aanzienlijk moeilijker is geworden sinds de invasie van Oekraïne in februari 2022. Zij vervolgen dat verzoeker uiterst terughoudend is om welke informatie dan ook in te winnen over de ontwikkeling van zijn persoonlijke situatie. Zij verduidelijken dat verzoeker het risico niet wil nemen om contact op te nemen met zijn familie die in Rusland bleef, uit vrees hen eventueel bloot te stellen aan problemen met de Russische autoriteiten. Bovendien menen verzoekers dat het volkomen begrijpelijk is dat verzoeker zijn schoonouders niet alle redenen wil uitleggen waarom hij gedwongen was Rusland te ontvluchten.

Voorts gaan verzoekers in op hun vrees dat verzoeker zal gemobiliseerd worden. Vooreerst onderstrepen verzoekers dat de COI Focus, waarnaar de commissaris-generaal in dit verband verwijst, zijnde de COI Focus "*Russische Federatie, militaire dienst, contractsoldaten en mobilisatie*", dateert van 24 oktober 2023, terwijl de bestreden beslissingen dateren van 30 augustus 2024, zijnde meer dan tien maanden nadat dit verslag werd opgesteld. Verzoekers menen dat, gelet op de volatiliteit en de ontwikkeling van de situatie in de Russische Federatie ten gevolge van het conflict in Oekraïne, de informatie in dit verslag volledig achterhaald is voor de beoordeling van de huidige situatie in de Russische Federatie en Tsjetsjenië. Bovendien wijzen verzoekers op het feit dat Oekraïense troepen sinds begin augustus 2024 het grondgebied van de Russische Federatie binnendrongen en gebieden aldaar controleren (minstens tot op het moment van het verzoekschrift), waarna president Poetin een "*krachtige reactie*" beloofde. Volgens verzoekers zal deze zeer

recente ontwikkeling gevolgen hebben voor het hele grondgebied van de Russische Federatie en zal dit waarschijnlijk leiden tot een verdere mobilisatie van de Russische strijdkrachten. Verzoekers besluiten dat de bestreden beslissingen niet zijn gebaseerd op recente objectieve informatie. Daarnaast menen verzoekers dat uit een rapport van *Amnesty International* van januari 2024 blijkt dat personen uit de Noordelijke Kaukasus het risico op mishandeling, foltering, willekeurige detentie en andere ernstige schendingen van de mensenrechten lopen, indien zij onder dwang naar de Russische Federatie worden teruggestuurd.

Tot slot, wat betreft verzoekers' vrees dat verzoeker als buitenlandse agent zal worden beschouwd bij terugkeer naar Rusland, citeren verzoekers uit voormeld rapport van *Amnesty International* van januari 2024 inzake terugkeer naar Rusland van Russen uit de Noordelijke Kaukasus.

In een tweede middelonderdeel gaan verzoekers in op de motiveringsplicht. Na een theoretische uiteenzetting besluiten zij dat de bestreden beslissingen, bij gebrek aan een geldige en toereikende motivering, de motiveringsplicht schenden.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, subsidiair om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek en uiterst subsidiair om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

3.3. Beoordeling van het beroep

3.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van

verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.5. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Verzoekers voeren de schending aan van de beginselen van “goede trouw” en “voorzichtigheid”, maar verduidelijken – behoudens hun omschrijving van deze beginselen als beginselen van behoorlijk bestuur – geenszins wat ze hiermee bedoelen. Zij duiden overigens ook niet aan op welke wijze deze beginselen door de bestreden beslissingen zouden geschonden zijn.

Verzoekers geven evenmin aan op welk beginsel zij doelen waar zij zich, benevens op het beginsel van “goede trouw”, het beginsel van “voorzichtigheid” en het zorgvuldigheidsbeginsel, beroepen op “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Ook preciseren zij niet waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze uiteengezet.

3.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.7. Verzoekers betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Rusland, te worden vervolgd door Ko. Y. en Ka. nadat verzoeker in opdracht van deze laatste meewerkte aan vervalsing van de uitslagen van de presidentsverkiezingen van 2018. Daarnaast vreest verzoeker als een buitenlandse agent te worden aanzien en als dusdanig vervolgd te worden, en vrezen verzoekers beiden vervolging omwille van hun verblijf in Europa. Voorts vrezen verzoekers dat verzoeker naar de oorlog in Oekraïne zal gestuurd worden omwille van zijn eerdere problemen met de autoriteiten.

Blijkens de bestreden beslissingen zijn verzoekers er niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) zijn verzoekers verklaringen over de opdracht die hij kreeg tijdens de presidentsverkiezingen van 2018 – omwille van verschillende redenen – weinig aannemelijk. Zo (a) zijn verzoekers verklaringen tijdens het eerste en tweede persoonlijk onderhoud tegenstrijdig over het aantal opdrachten dat hij voor Ka. vervulde vooraleer hij door hem werd gevraagd om mee te werken aan verkiezingsfraude. Verder (b) zijn verzoekers verklaringen tijdens het tweede en derde persoonlijk onderhoud tegenstrijdig op vlak van het gesprek dat hij had met Ka. waarbij hij de opdracht kreeg om mee te werken aan de verkiezingsfraude. Ook (c) is de context die verzoeker schetste, waarbij hij amper instructies kreeg van Ka. bij het vervullen van zijn opdracht en het gebrek aan opvolging van Ka. nadat hij de opdracht vervulde, weinig aannemelijk. Bovendien (ii) oordeelt de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker kende ten gevolge van het uitvoeren van de opdracht die hij van Ka. kreeg om mee te werken aan verkiezingsvervalsing, omwille van voormelde vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij deze opdracht kreeg, en omwille van verschillende andere redenen. Ten eerste (a) meent de commissaris-generaal dat de chronologie van de problemen, gelet op verzoekers verklaringen, hoogst onlogisch is. Ten tweede (b) waren verzoekers verklaringen tijdens zijn verschillende persoonlijke onderhouds tegenstrijdig wat betreft het moment dat hij werd ontvoerd of gefolterd door de FSB. Ten derde (c) waren verzoekers verklaringen tijdens de verschillende persoonlijke onderhouds tevens tegenstrijdig wat betreft de afspraak met Ka. die verzoeker diende te maken van de FSB nadat hij door hen werd ontvoerd. Ten vierde (d) doet ook het lakse handelen van de FSB in de nasleep van verzoekers ontvoering verder vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Ten vijfde (e) legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal over wat hij tegen Ka. zei tijdens hun laatste ontmoeting. Ten slotte (f) is er ook niks meer gebeurd sinds verzoekers vertrek uit Rusland en vertoonde verzoeker een pertinent gebrek aan interesse in dit verband. Daarnaast (iii) kan verzoekers vrees om gemobiliseerd te worden naar de oorlog in Oekraïne geen aanleiding geven tot internationale bescherming. Voorts (iv) kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij als buitenlandse agent zal worden aanzien en op die grond vervolging riskeert en kan geen nood aan

internationale bescherming worden afgeleid uit het verblijf van verzoekers in Europa. Bovendien (v) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten en de door hun advocaat overgemaakte opmerkingen bij de notities van hun persoonlijke onderhoud, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

Uit voorgaande motieven blijkt dat de commissaris-generaal de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter *in globo* in gebreke blijven, zoals hierna zal blijken.

3.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.8.3. In eerste instantie oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat verzoekers de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend op basis van hun vermeende vrees te worden vervolgd door Ko. Y. en Ka. nadat verzoeker in opdracht van deze laatste meewerkte aan vervalsing van de uitslagen van de presidentsverkiezingen van 2018.

3.3.8.3.1. De Raad stelt vooreerst vast dat *in casu* niet wordt getwijfeld aan de door verzoekers gevolgde studies en evenmin aan de jobs die verzoeker had bij de lokale autoriteiten van zijn stad of deelrepubliek. Wat dit laatste element betreft, legden verzoekers tijdens de administratieve procedure verschillende documenten neer. Gelet op hun profiel, kan van verzoekers een zekere mate van kwaliteit verwacht worden van de verklaringen die zij in het kader van de behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming afleggen.

3.3.8.3.2. Verder kunnen vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake de opdracht die hij van Ka. kreeg om mee te werken aan vervalsing van uitslagen van de presidentsverkiezingen van 2018.

In de bestreden beslissingen wordt te dezen ten eerste gewezen op volgende tegenstrijdigheid in de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn eerste en tweede persoonlijk onderhoud inzake het aantal opdrachten dat hij voor Ka. vervulde vooraleer hij door hem werd gevraagd om mee te werken aan verkiezingsvervalsing:

“Zo zei u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u zes à zeven opdrachten kreeg van Ka. in de loop van 2014 en zes à zeven keer in de loop van 2015 (NPO 1, p. 11). Dit staat in sterk contrast met uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, daar u toen werd gevraagd hoe vaak u hulp verleende aan Ka. op professioneel vlak vooraleer u door hem op 15 maart 2018 werd gevraagd om mee te werken aan verkiezingsvervalsing en u toen verklaarde dat u dit zes of zeven keer deed in 2014 en 2015. U werd gevraagd om te bevestigen dat u zes tot zeven opdrachten in totaal vervulde voor Ka. en u deed dit ook. U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen en toen kwam u niet verder dan nogmaals te herhalen dat u zes tot zeven opdrachten in totaal kreeg van Ka. (NPO 2, p. 7-8). Hiermee verklaarde u uw tegenstrijdige verklaringen niet, doch ontkende deze louter.”

Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat zijn eerdere samenwerking met Ka. ervoor zorgde dat deze hem vertrouwde met de opdracht die hij hem gaf tijdens de presidentsverkiezingen van 2018 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 29 oktober 2021 (hierna: eerste persoonlijk onderhoud verzoeker), p. 11 en notities persoonlijk onderhoud verzoeker d.d. 2 mei 2024 (hierna: tweede persoonlijk onderhoud), p. 10), betreft het aantal opdrachten die hij voor Ka. moest vervullen vooraleer hij van hem moest meewerken aan verkiezingsvervalsing een kernelement van het door verzoekers voorgehouden relaas, waardoor redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij hierover éénduidige verklaringen zou afleggen.

Verzoekers wijzen in dit verband op het feit dat verzoeker de notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud nooit heeft ontvangen, ondanks dat hij hierom vroeg (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 2 en notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3) en dat hij dit ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aankaartte.

De Raad stelt vast dat verzoeker desondanks geen notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud, doch wel van zijn tweede persoonlijk onderhoud en zijn derde persoonlijk onderhoud d.d. 17 juli 2024 (hierna: derde persoonlijk onderhoud) ontving.

Artikel 57/5^{quater}, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat schriftelijk een kopie kan aanvragen van de notities van het persoonlijk onderhoud. Wanneer deze aanvraag de commissaris-generaal binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. Er wordt verder in deze bepaling gesteld dat de kopie van de notities door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2. Hierbij wordt niet bepaald binnen welke termijn na aanvraag van deze notities dit dient te gebeuren.

In de nota van de verwerende partij van 17 januari 2025 staat te lezen dat de commissaris-generaal het principe toepast dat er inzage wordt gegeven aan verzoekers om internationale bescherming nadat alle persoonlijke onderhouden hebben plaatsgevonden om verzoekers toe te laten diens opmerkingen aan het commissariaat-generaal mee te delen na kennis te hebben genomen van het geheel van de verklaringen.

Wat er ook van zij, verzoekers hebben in het kader van onderhavig beroep de mogelijkheid om hun opmerkingen over de inhoud van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, wat zij *in casu* hebben gedaan. Verzoekers tonen niet *in concreto* aan welke nadelige gevolgen voormelde handelswijze voor hen zou hebben gehad of op welke wijze deze handelswijze van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissingen. Gezien verzoekers bij machte waren om in onderhavig verzoekschrift hun opmerkingen over de inhoud van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, kunnen zij dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij voorhouden dat hun rechten van verdediging hierom geschonden zouden zijn.

Uit de lezing van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt verder niet dat de sanctie voor het niet tijdig betekenen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud de nietigheid van de bestreden beslissing zou zijn, doch enkel inhoudt dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt.

Verder bemerkt de Raad dat, in de mate dat hij de kopie van het eerste persoonlijk onderhoud had willen ontvangen, verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369), zoals ook artikel 41, lid 2, b) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie in deze lijkt te voorzien. Conform artikel 32 van de Grondwet heeft ieder *“het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134”*. Het inzagerecht laat verzoeker of zijn advocaat aldus toe om zijn dossier bij het commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker echter zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van zijn verdediging en het hem toekomt om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het commissariaat-generaal te krijgen. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoeker of zijn advocaat geen toegang zou hebben verkregen tot het administratief dossier. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij geen gebruik kon maken van dit inzagerecht, te meer uit het administratief dossier blijkt dat hij op geen enkel moment inzage heeft gevraagd. Immers, uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker of zijn advocaat verzocht om inzage in het asielsdossier.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekers nergens in het verzoekschrift aantonen dat zij, mits een kopie van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker eerder te hebben ontvangen, andere elementen zouden hebben kunnen aandragen dan deze die zij in het verzoekschrift hebben aangevoerd. Verzoekers tonen *in casu* aldus niet aan dat zij belemmerd zijn geweest in de mogelijkheid om in het kader van hun beroepsprocedure bij deze Raad middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissingen.

Verzoekers slagen er voorts niet in voormelde tegenstrijdigheid te verschonen. Door louter en algemeen te stellen dat de tegenstrijdigheden waar de commissaris-generaal zich op beroept niet geldig zijn aangezien verzoekers geen opmerkingen konden formuleren op de notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud, is er geen sprake van een dienstig verweer waarbij de motieven *in concreto* worden weerlegd en stelt de Raad vast dat verzoekers zich in wezen beperken tot het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen. Verder herhalen verzoekers de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud aflegde. In zoverre verzoekers hiermee insinueren dat de verklaringen die verzoeker volgens de notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud aflegde in het kader van dit persoonlijk onderhoud het gevolg zijn van een misverstand, stipt de Raad aan dat noch verzoeker, noch diens advocaat gedurende verzoekers eerste persoonlijk onderhoud enige opmerking maakten aangaande problemen met de *protection officer* en/of met de tolk. In deze merkt de Raad, wat betreft de e-mail die

verzoekers' advocaat op 14 mei 2024 naar het commissariaat-generaal verstuurde om te stellen dat de *protection officer* vragen stelde die aan neutraliteit ontbraken, op dat deze opmerking – gelet op de datum van de e-mail en de vragen die de advocaat citeert ter ondersteuning van diens bewering – betrekking heeft op de tweede persoonlijke onderhouden van verzoekers. Bovendien getuigen de vragen van de *protection officer* die in de e-mail geciteerd worden geenszins van een gebrek aan neutraliteit. Dit betreft namelijk een vraag waarbij de *protection officer* verzoeker confronteerde met een element dat toen als onaannemelijk werd beschouwd, waardoor verzoeker de kans kreeg hierover zijn mening te geven. Het *post factum* aanvoeren dat er tijdens het eerste persoonlijke onderhoud van verzoeker zaken verkeerd zouden zijn genoteerd die achteraf strijdig zouden blijken met latere verklaringen, is allerminst ernstig. Bovendien benadrukt de Raad dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud duidelijk het volgende verklaarde “*Soortgelijke opdrachten heb ik van hem gekregen 6-7 keer in de loop van 2014 en 6-7 keer in 2015*”, terwijl hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud – toen hij hiernaar gevraagd werd – verklaarde dat hij in totaal in 2014 en 2015 zes tot zeven keren een dergelijke opdracht uitvoerde. Deze verklaringen lijken allen voldoende duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar te zijn en duiden wel degelijk op een tegenstrijdigheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen. In ieder geval onderstreept de Raad dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofswaarde van verzoekers verklaringen inzake de opdracht die hij van Ka. kreeg om mee te werken aan vervalsing van uitslagen van de presidentsverkiezingen van 2018.

Ten tweede kan in dit verband gewezen worden op de tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoeker tijdens zijn tweede en derde persoonlijk onderhoud aflegde over het gesprek dat hij had met Ka., waarbij hij de opdracht kreeg om mee te werken aan verkiezingsvervalsing. In dit verband luiden de bestreden beslissingen terecht als volgt:

“Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei u dat u op 15 maart 2018 door Ka. werd gecontacteerd in verband met de presidentsverkiezingen van 18 maart 2018. Hij vertelde u dat de leden van de kiescommissie bij u zouden langskomen en dat u twee types van pv's ging krijgen, officiële pv's en onvervalste pv's. U werd gevraagd wat u toen tegen Ka. zei en u verklaarde dat u akkoord ging met de opdracht op dat moment. U werd gevraagd of u bepaalde vragen stelde aan Ka. en toen zei u dat u vroeg over welke soort pv's het ging, waarop Ka. u antwoordde dat u het wel zou zien en begrijpen (NPO 2, p. 8-9). De manier waarop u vertelde over deze interactie was tijdens het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS dan weer enigszins anders. Toen zei u eveneens dat u werd uitgenodigd door Ka. op 15 maart 2018 en dat hij u toen vertelde dat u twee versies van protocollen zou krijgen, één versie diende u in te geven in de databank van verkiezingsuitslagen en de andere versie diende u zelf in bewaring te nemen. U zei ook dat u akkoord ging met deze opdracht. U werd echter gevraagd of u nog iets tegen Ka. zei op het moment dat u de opdracht kreeg en u zei dat dit niet het geval was. U werd uitdrukkelijk gevraagd of u vragen stelde aan Ka. over de opdracht die u kreeg en u beantwoordde deze vraag negatief. U werd nogmaals gevraagd om te bevestigen dat u geen enkele vraag stelde aan Ka. en u zei opnieuw stellig dat u dit niet hebt gedaan (NPO 3, p. 5-6). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat u weldegelijk aan Ka. vroeg over welke soort protocollen het specifiek ging. U werd met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en nadat u enkele seconden nadacht, zei u opeens dat u deze vraag stelde op het moment dat Ka. tegen u zei dat u alles wel zou zien en begrijpen (NPO 3, p. 6). Het gegeven dat u na confrontatie deze tegenstrijdige verklaringen trachtte recht te zetten, verandert niks aan het gegeven dat u initieel weldegelijk tegenstrijdig was in dit verband [...].”

In het verzoekschrift herhalen verzoekers de verklaringen die verzoeker in dit verband aflegde en ontkennen zij dat deze tegenstrijdig zijn. Hiermee slagen verzoekers er niet in afbreuk te doen aan voormelde pertinente en in het administratief dossier steun vindende overwegingen. In het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker uitdrukkelijk, toen hij hiernaar gevraagd werd door de *protection officer*, dat hij tijdens zijn gesprek met Ka. vroeg over wat voor pv's het specifiek ging en dat Ka. daarop verklaarde dat verzoeker het wel zou begrijpen als hij het zag (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 9), terwijl hij tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe negatief antwoordde op de vraag of hij vragen stelde aan Ka. tijdens dit gesprek. Dit is wel degelijk tegenstrijdig. Nadat verzoeker tijdens zijn derde persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met zijn tegenstrijdige verklaringen, stelde verzoeker dat hij aan Ka. vroeg over welke pv's het ging nadat Ka. hem zei dat hij alles zou zien en dan zou begrijpen (administratief dossier, notities derde persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6), hetgeen de omgekeerde chronologie betreft van de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud en dus ook niet te rijmen valt met deze verklaringen. Zijn verklaringen lijken aldus wel degelijk tegenstrijdig te zijn.

Ten derde is de context die verzoeker schetste, waarbij hij amper instructies kreeg van Ka. bij het vervullen van zijn opdracht en het gebrek aan opvolging van Ka. nadat hij de opdracht vervulde, weinig aannemelijk. De commissaris-generaal oordeelt in dit verband in de bestreden beslissingen terdege het volgende:

“Op het moment dat Ka. u de opdracht gaf, zei hij enkel dat u twee varianten van protocollen zou krijgen van de voorzitters van de kiescommissies, één ervan moest u inbrengen in de databank van verkiezingsuitslagen en de andere versie moest u zelf in bewaring nemen. Hij zei niks anders. Hij legde u niet uit over welke soort protocollen het zou gaan, hij zei niks over protocollen ten voordele van president Poetin, hij zei niks over Poetin of zijn partij in het algemeen, hij legde niet uit welke verschillen er zouden zijn tussen de twee versies protocollen, hij gaf u geen instructies over welke versie u in het systeem moest invoeren, hij gaf u geen instructies over hoe u de onvervalste exemplaren diende te bewaren, hij zei niet van welke kiescommissies u twee exemplaren zou krijgen en hij zei evenmin hoeveel protocollen u zou krijgen (NPO 3, p. 5-6 & NPO 2, p. 10). Het gegeven dat u zo weinig instructies kreeg is weinig logisch in de context die u schetste waarbij het de eerste keer was dat u dergelijke taak moest vervullen (NPO 3, p. 4 & 6). Aangezien het hier ging om verkiezingsvervalsing in het voordeel van de zetelende president (NPO 1, p. 9), kan het bovendien als een immens belangrijke opdracht worden gezien, waardoor het des te onaannemelijker is dat u zo weinig instructies kreeg. Ka. had zodoende immers geen enkele garantie dat u deze belangrijke opdracht correct zou uitvoeren. U werd hiernaar gevraagd en toen zei u dat u wel een concrete instructie kreeg, namelijk dat u twee soorten protocollen zou krijgen en dat u één versie moest inbrengen in de databank en dat u de andere versie moest bewaren (NPO 3, p. 7). Volgens uw verklaringen was het echter niet volledig duidelijk voor u wat u moest doen, aangezien u op dat moment niet verstond dat u zou meewerken aan verkiezingsvervalsing en u erop vertrouwde dat de voorzitters van de kiescommissies u later meer concrete instructies zouden geven (NPO 3, p. 6). Derhalve kan van Ka. worden verwacht dat hij u meer concrete instructies zou hebben gegeven opdat u beter zou weten wat er concreet van u werd verwacht. Ook nadat de presidentsverkiezingen afgelopen waren, deed Ka. weinig moeite om het correcte verloop van uw opdracht verder op te volgen. U zei dat Ka. de dag na de verkiezingen, nadat alle uitslagen in het systeem waren geregistreerd, contact opnam met u. Hij vroeg of alles goed gegaan was, doch vermeldde de protocollen niet. Hij vroeg niet waar u de protocollen had bewaard, noch stelde hij enige andere vragen over hoe u de opdracht had vervuld (NPO 2, p. 11-12 & NPO 3, p. 10). Gelet op het belang van de opdracht die u kreeg, is het echter bijzonder frappant dat Ka. u niet meer vragen stelde om zich ervan te verzekeren dat alles goed was verlopen. U werd hiernaar gevraagd en toen zei u dat u dacht dat Ka. de opdracht zeker wel heeft opgevolgd, doch dat u vermoedde dat hij in dit verband meer informatie had gevraagd aan de voorzitters die de protocollen naar u brachten op de dag van de verkiezingen (NPO 3, p. 10). Dan nog houdt het geen steek dat Ka. contact opnam met u na de verkiezingen en u amper informatie vroeg over hoe u de opdracht die hij u gaf had vervuld. Bovendien raakt het kant noch wal dat Ka. niet heeft gevraagd aan u waar u de protocollen zou bewaren, gelet op het belang van deze protocollen voor hem. Volgens uw verklaringen had Ka. de vervalste protocollen immers nodig voor zijn eigen bescherming (NPO 2, p. 12) en vermoedde u dat Ka. de protocollen nodig had om Y. Ko. te chanteren om zijn functie te behouden (NPO 2, p. 18). Gelet op deze context die u schetste, kan immers redelijkerwijze van Ka. worden verwacht dat hij inspanningen zou geleverd hebben om te weten waar deze protocollen lagen. U werd gevraagd waarom Ka. dit niet aan u vroeg en toen zei u dat u het niet wist. U werd gewezen op het belang van de protocollen voor Ka. en u werd opnieuw gevraagd waarom hij niet wou weten waar ze lagen en toen zei u dat Ka. misschien vreesde om afgeluisterd te worden (NPO 3, p. 11). Ka. had echter op andere manieren contact met u kunnen opnemen om deze vraag te stellen, doch heeft dit volgens uw verklaringen niet gedaan (NPO 3, p. 10). Los van de vraag waar u de protocollen had bewaard, wist u ook niet of Ka. zeker was dat u zou zwijgen over de opdracht die u vervulde, noch wist u of hij enige maatregelen had genomen om zich hiervan te verzekeren (NPO 2, p. 10). Ook deze vaststelling is weinig logisch, gelet op het reeds vermelde belang van de protocollen voor Ka.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Wat betreft het gegeven dat Ka. verzoeker amper instructies gaf over de te vervullen opdracht, betogen verzoekers in het verzoekschrift enerzijds dat verkiezingsvervalsing in de Russische Federatie vaak voorkomt, zoals ook blijkt uit algemene informatie, en Poetin reeds jaren het land met de ijzeren vuist bestuurt zonder ruimte voor oppositie waardoor het logisch is dat Ka. niet had verduidelijkt dat de protocollen in het voordeel van Poetin waren en anderzijds dat verzoeker reeds lange tijd werkzaam was binnen de (lokale) autoriteiten en reeds (op reguliere wijze) betrokken was bij eerdere verkiezingen, waardoor hij dacht dat hij de opdracht gewoon moest uitvoeren en dat hij naderhand wel instructies zou krijgen indien dit nodig is, en waardoor Ka. het ook niet nodig vond om nadere instructies te geven. Te dezen verduidelijkt de Raad dat verzoeker in de voormelde overweging van de bestreden beslissingen niet verweten wordt geen vragen te hebben gesteld over de opdracht die hij kreeg. Het is echter wel weinig aannemelijk dat Ka. verzoeker de opdracht gaf deel te nemen aan verkiezingsvervalsing – hetgeen toch kan gezien worden als een belangrijke en zeer risicovolle opdracht – zonder amper instructies te geven. Dat verkiezingsfraude in de Russische Federatie vaak voorkomt en dat verzoeker werkzaam was binnen de (lokale) autoriteiten en reeds (op reguliere wijze) betrokken was bij vorige verkiezingen, neemt niet weg dat verzoeker zelf nog nooit eerder

deelnam aan verkiezingsfraude, in eigen naam of in naam/opdracht van iemand anders. Dat hij hierover dermate weinig en onduidelijke instructies zou krijgen van zijn opdrachtgever komt redelijkerwijze dan ook weinig aannemelijk voor. Verder merkt de Raad op dat het gegeven dat Poetin reeds jaren met ijzeren vuist regeert en geen oppositie duldt, niet betekent dat er geen (symbolische) tegenkandidaten zijn die deelnemen aan de verkiezingen en dat er verkiezingsfraude in hun voordeel zou kunnen plaatsvinden.

Daarnaast, wat betreft het gegeven dat Ka. amper moeite deed om het verloop van de opdracht die hij aan verzoeker gaf verder op te volgen, herhalen verzoekers een aantal van de door verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouden in dit verband afgelegde verklaringen en menen zij dat hieruit blijkt dat Ka. enerzijds het volste vertrouwen had in verzoeker en anderzijds zijn handen niet wilde vuil maken door de protocollen in zijn bezit te houden. De Raad oordeelt dat het feit dat Ka. verzoeker vertrouwde niet wegneemt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de aan hem toevertrouwde opdracht een zeer belangrijke en risicovolle opdracht was en dat de bewijzen hiervan voor Ka. van groot belang waren. Hierdoor kan aangenomen worden dat deze toch meer moeite zou doen om het verloop van deze precare opdracht verder op te volgen en vooral om te weten te komen waar verzoeker de protocollen bewaarde en zich niet zou beperken tot het in vage termen vragen aan verzoeker (en mogelijks de voorzitters van de kiescommissies) hoe de opdracht verliep. Dat Ka. zijn handen niet wilde vuil maken en de bewijzen niet in zijn bezit wilde hebben, kan worden ingezien, maar neemt niet weg dat het – in de door verzoekers zelf geschetste context – voor hem wel belangrijk is om minstens de locatie van deze bewijzen te kennen. In deze benadrukt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat Ka. verzoeker ook op andere manieren dan via de telefoon alwaar hij kon worden afgeluisterd kon bevragen hierover, *quod non in casu*.

3.3.8.3.3. Los van voorgaande vaststellingen kunnen eveneens vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van de vermeende problemen die verzoekers kenden ten gevolge van het feit dat verzoeker deze opdracht zou hebben uitgevoerd.

Vooreerst oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat de chronologie van de vermeende problemen onlogisch is. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker de opdracht van verkiezingsvervalsing diende te vervullen in 2018 en dat de problemen die verzoekers kregen door deze opdracht zich voordeden in 2020. Zo werd verzoeker op 14 augustus 2020 ontvoerd door de FSB en voerden zij een huiszoeking uit bij verzoekers thuis onder leiding van Y. Ku. (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11-13, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13-16 en notities derde persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11-14) en de dag nadien werd verzoeker bedreigd door Ka. omdat hij een aantal van de protocollen had afgegeven (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10). De Raad stipt aan dat verzoekers deze problemen linken aan de verandering van de macht binnen het regime van Kabardino-Balkaria in 2019. In dit verband worden volgende verklaringen van verzoekers in de bestreden beslissingen benadrukt: *“Op 3 oktober 2019 werd Ko. K. hoofd van uw republiek en hiermee verving hij Y. Ko. (NPO 1, p. 15, NPO 2, p. 11 & NPO 3, p. 11). Hierdoor vermoedden u en uw vrouw dat jullie problemen gingen krijgen, aangezien Ka. in de regering van Y. Ko. een serieuze functie bekleedde en zijn job door de machtswissel dus in gevaar kwam, daar jullie vermoedden dat Ko. K. zijn eigen mensen wou aanstellen binnen zijn regering. Daarom besloten jullie ook om de protocollen te splitsen en op twee plekken te bewaren uit veiligheidsoverwegingen (NPO 2, p. 11). Uw vrouw verduidelijkte dat jullie niet wisten welke impact de wankelende positie van Ka. zou hebben op de protocollen die u voor hem diende te bewaren en dat jullie daarom problemen verwachtten (NPO 3 VROUW, p. 5).”* Het is volgens de commissaris-generaal bevreemdend dat verzoekers zoveel bezorgdheden hadden rond de impact van de machtswissel en de wankelende positie van Ka. op de protocollen, doch dat Ka. zelf zich hier schijnbaar weinig zorgen om maakte en dat redelijkerwijze verwacht kan worden dat Ka. verzoekers reeds in de periode van de machtswissel zou hebben aangesproken om de protocollen te bemachtigen, indien Ka. de protocollen effectief nodig had om zichzelf en zijn positie te beschermen en om andere hooggeplaatste overheidsfunctionarissen te chanteren. Verder acht de commissaris-generaal het eveneens bevreemdend dat de problemen van 14 oktober 2020 zich toen pas – schijnbaar uit het niets – voordeden ondanks dat de verkiezingsvervalsing onder leiding van Y. Ko. als gouverneur gebeurde en hij daarom de protocollen in handen wou krijgen en vernietigen, opdat de vervalsing niet aan het licht zou komen en hij geen reputatieschade zou lijden. De Raad oordeelt dat de commissaris-generaal hier echter uitgaat van een onvolledige lezing van de verklaringen die verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhouden aflegden. Uit de verklaringen die verzoekers tijdens de administratieve procedure aflegden blijkt effectief dat verzoeker de opdracht van verkiezingsvervalsing diende te vervullen in 2018 en dat de problemen die zij kregen door deze opdracht zich voordeden in 2020, meer bepaald toen verzoeker op 14 augustus 2020 werd ontvoerd door de FSB en zij een huiszoeking uitvoerden bij verzoekers thuis onder leiding van Y. Ku. en de dag nadien werd verzoeker bedreigd door Ka. omdat hij een aantal van de protocollen had afgegeven. Tevens komt uit verzoekers verklaringen duidelijk naar voren dat zij deze problemen linken aan de machtswissel binnen het regime van Kabardino-Balkaria. Op het moment van die machtswissel in oktober 2019 dachten verzoekers dat zij hierdoor problemen zouden kennen en besloten zij een deel van de bewijzen, de protocollen, te verplaatsen (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11). Dit betreft aldus

een louter vermoeden in hoofde van verzoekers en betekent niet dat de machthebbers die verzoekers nadien belaagden op het moment van de machtswissel de bewijzen reeds nodig hadden om zichzelf te beschermen. Verzoekers verklaarden in dit verband dat zij (nadien) te weten kwamen dat K. Ko in oktober 2019 de nieuwe gouverneur van de deelrepubliek werd, dat hij zijn eigen mannen posities zou willen geven binnen het bestuur van de deelrepubliek en dat hij daarvoor de personen die op dat moment deze functies bekleedden uit de weg moest ruimen (*ibid.*, p. 11 en notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16). Tevens verklaarden verzoekers dat Ka. zo een positie bekleedde, dat K. Ko. hem uit de weg trachtte te ruimen door hem in diskrediet te brengen – onder meer met een rechtszaak – aangaande onwettig optreden in het kader van zijn functie in het verleden, en dat Y. Ko., die na de machtswissel op federaal niveau als vicesecretaris van de veiligheidsraad van de Russische Federatie, ook betrokken was bij dit onwettig optreden van Ka. toen hij gouverneur was van de deelrepubliek. en ook reputatieschade zou kunnen oplopen (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16 en notities tweede persoonlijk onderhoud, p. 11). Verzoekers brachten hier tijdens de administratieve procedure ook internetartikels van bij. In het licht van deze informatie kan aangenomen worden dat Ka. en Y. Ko. toen pas de bewijzen van de verkiezingsfraude nodig hadden om zich te beschermen tegen verdere reputatieschade. Verzoekers benadrukken, zowel tijdens hun persoonlijke onderhouden als in hun verzoekschrift, dat zij geen weet hebben van de politieke spelletjes die volgden op de machtswissel, maar beschikken toch over deze informatie. Hiermee dient dan ook rekening te worden gehouden. Aangezien deze plannen van de in 2019 aantredende gouverneur K. Ko. om de overige machtsbekleders binnen de deelrepubliek te vervangen door zijn eigen mannen niet duidelijk in de tijd gesitueerd worden en in het bijzonder zijn pogingen om Ka. (en bij uitbreiding Y. Ko.) in diskrediet te brengen, valt niet uit te sluiten dat dit alles plaatsvond enige tijd na de machtswissel, waardoor het niet onaannemelijk is dat verzoekers hier pas in 2020 problemen door zouden ondervinden.

Los van deze vaststelling, kan nog steeds gewezen worden op volgende vaststellingen die vraagtekens plaatsen bij de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende problemen na het deelnemen aan verkiezingsvervalsing bij de presidentsverkiezingen van 2018.

Ten eerste kan in deze gewezen worden op verzoekers tegenstijdige verklaringen doorheen zijn verschillende persoonlijke onderhouden wat betreft het moment dat hij werd ontvoerd en gefolterd door de FSB:

“Zo zei u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u op de parking aan uw werk werd ontvoerd en naar een industriezone werd gebracht. Eens u daar aankwam, werd u door de chauffeur en een medewerker van de FSB een gebouw binnengeleid. U werd naar de kelderruimte gebracht. U zei dat de chauffeur u daar een slag gaf op uw knie (NPO 1, p. 12). Nadat u hierdoor op de grond viel, werd er een plastic zak over uw hoofd getrokken. U zei dat u geblindeerd was door deze plastic zak. U zei ook dat ene luitenant N. probeerde om uw ogen uit te duwen. U zei verder dat u een aantal keren werd geslagen, dat de plastic zak van uw hoofd werd gehaald, doch dat u na een tijdje opnieuw werd geblindeerd met de plastic zak (NPO 1, p. 13). Deze gang van zaken strookt niet met de gang van zaken die u schetste tijdens het derde persoonlijk onderhoud op het CGVS. Toen werd u namelijk gevraagd of u tijdens de ontvoering de hele tijd kon zien wat er gaande was en u zei dat dit wel het geval was. U werd gevraagd om te bevestigen dat u gedurende heel uw ontvoering kon zien wat er gaande was en u deed dit ook. Dit houdt geen steek, gelet op uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u tot tweemaal toe werd “geblindeerd” nadat er een plastic zak over uw hoofd werd getrokken. U werd hiermee geconfronteerd en toen zei u simpelweg dat u inderdaad een plastic zak over uw hoofd kreeg (NPO 3, p. 12). Hiermee bood u derhalve geen enkele verklaring voor waarom uw verklaringen tijdens het eerste en derde persoonlijk onderhoud niet overeenkwamen op dit vlak. Bovendien waren uw verklaringen tijdens het eerste en derde persoonlijk onderhoud ook tegenstrijdig wat betreft het aantal keren dat u de zak over uw hoofd kreeg. Tijdens het derde persoonlijk onderhoud werd u namelijk uitdrukkelijk de vraag gesteld of u de plastic zak nogmaals over uw hoofd kreeg nadat de zak werd weggenomen, of dat het eerder eenmalig was. U antwoordde stellig dat dit eenmalig gebeurde. Dit strookt dus overduidelijk niet met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat het twee keer gebeurde. U werd met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en toen benadrukte u dat u de plastic zak slechts één keer over uw hoofd kreeg (NPO 3, p. 13-14). U ontkende uw tegenstrijdige verklaringen zodoende louter en reikte derhalve opnieuw geen afdoende verklaring aan. Verder zei u tijdens het derde persoonlijk onderhoud ook dat het één van de medewerkers van de FSB – en dus niet de chauffeur – was die u een slag op uw knie gaf. Ook met deze tegenstrijdige verklaringen werd u geconfronteerd en toen ontkende u dat u ooit had gezegd dat het de chauffeur was die u op uw knie sloeg en zei u daarentegen dat de chauffeur in de gang bleef staan en hij wel degene was die u eerder in uw buik had geslagen (NPO 3, p. 12-13). U werd tijdens het derde persoonlijk onderhoud dan ook nog gevraagd of er buiten de slagen die u kreeg andere fysieke zaken met u gebeurden. U zei dat u werd vastgebonden en dat er pogingen waren om u te wurgen. U zei expliciet dat er buiten deze zaken geen ander fysiek geweld was (NPO 3, p. 13). Over het gegeven dat uw ogen werden ingedrukt zei u dus niks.”

De Raad benadrukt in deze dat, hoewel elk van deze tegenstrijdigheden op zichzelf bekeken niet dusdanig zwaarwichtig is, deze allemaal samengenomen wel degelijk verzoekers ontvoering en het fysieke geweld dat hij in dit verband zou hebben ondervonden in vraag stellen.

Waar verzoekers in het verzoekschrift andermaal wijzen op het gegeven dat zij de notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud nooit ontvingen, herhaalt de Raad dat verzoekers in het kader van onderhavig beroep de mogelijkheid hebben om hun opmerkingen over de inhoud van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, wat zij *in casu* hebben gedaan.

Verzoekers slagen er niet in voormelde tegenstrijdigheden te verschonen. Door opnieuw louter en algemeen te stellen dat de tegenstrijdigheden waar de commissaris-generaal zich op beroept niet geldig zijn aangezien verzoekers geen opmerkingen konden formuleren op de notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud, is er geen sprake van een dienstig verweer waarbij de motieven *in concreto* worden weerlegd en stelt de Raad vast dat verzoekers zich in wezen beperken tot het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissingen. Verder herhalen verzoekers de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud aflegde en stellen zij dat deze heel gedetailleerd waren. Het feit dat de verklaringen die verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud aflegde gedetailleerd zijn, doet in het geheel geen afbreuk aan voormelde pertinent vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn eerste en derde persoonlijk onderhoud. In zoverre verzoekers met dit betoog insinueren dat de verklaringen die verzoeker volgens de notities van zijn eerste persoonlijk onderhoud aflegde in het kader van dit persoonlijk onderhoud het gevolg zijn van een misverstand, stipt de Raad nogmaals aan dat noch verzoeker, noch zijn advocaat, gedurende dit persoonlijk onderhoud enige opmerking maakten aangaande problemen met de *protection officer* en/of met de tolk. De e-mail van verzoekers' advocaat d.d. 14 mei 2024 doet hier, gelet op de hierboven besproken redenen, niet anders over denken. Het *post factum* aanvoeren dat er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zaken verkeerd zouden zijn genoteerd die achteraf strijdig zouden blijken met latere verklaringen is allerminst ernstig. Bovendien benadrukt de Raad dat voormelde verklaringen van verzoeker voldoende duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar lijken te zijn en wel duidelijk wijzen op meerdere tegenstrijdigheden die samen genomen ernstige twijfels plaatsen bij de beweerde ontvoering en detentie door de FSB.

Ten tweede zijn verzoekers verklaringen tijdens zijn verschillende persoonlijke onderhouden tegenstrijdig wat betreft de afspraak die hij met Ka. diende te maken van de FSB nadat hij door hen werd ontvoerd. Hierover wordt in de bestreden beslissingen terecht het volgende geconsideerd:

“Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zei u dat u tijdens de ontvoering besloot om een deel van de protocollen aan de FSB te geven. Op dat moment zei u ook dat er nog andere protocollen waren en u loog dat die bij Ka. lagen. Nadat u dit vertelde, zei luitenant N. van de FSB tegen u dat u naar Ka. moest bellen. U moest een afspraak maken aan de tv-toren, de dag nadien om 21u, opdat de FSB de resterende protocollen in handen zou krijgen. U belde terplekke naar Ka. en gaf deze boodschap door. Ka. antwoordde dat het goed was en het gesprek werd beëindigd (NPO 1, p. 13-14). Deze gang van zaken stemt niet geheel overeen met de context die u schetste rond dit telefoontje tijdens het tweede en derde persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zei u ook dat u telefonisch een afspraak moest regelen met Ka., doch toen zei u dat deze afspraak oorspronkelijk om 21u de dag van de ontvoering zelf diende door te gaan. U werd gevraagd om te bevestigen dat het ging om 21u de dag zelf en u deed dit ook (NPO 2, p. 14). U zei ook dat Ka. antwoordde dat hij niet in de stad was op dat moment en dat jullie daarom om 21u de volgende dag afspraken (NPO 2, p. 15). U herhaalde deze verklaringen tijdens het derde persoonlijk onderhoud. U werd toen gevraagd om het verschil tussen uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud enerzijds en uw verklaringen tijdens het tweede en derde persoonlijk onderhoud anderzijds – 21u de dag zelf versus 21u de dag erna – te verklaren en toen herhaalde u simpelweg uw meest recente verklaringen en zei u dat u niet wist hoe het verkeerd werd genoteerd tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (NPO 3, p. 15).”

Ook in dit verband hekelen verzoekers in het verzoekschrift dat zij de notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud nooit ontvingen. De Raad wijst er in deze andermaal op dat verzoekers in het kader van onderhavig beroep de mogelijkheid hebben om hun opmerkingen over de inhoud van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, wat zij *in casu* hebben gedaan.

Verzoekers slagen er niet in voormelde tegenstrijdigheden te verschonen. Waar zij opnieuw louter stellen dat de tegenstrijdigheden waar de commissaris-generaal zich op beroept niet geldig zijn aangezien verzoekers geen opmerkingen konden formuleren op de notities van verzoekers eerste persoonlijk onderhoud, wijst de Raad naar wat hierover reeds is gesteld. Bovendien benadrukt de Raad dat voormelde verklaringen van verzoeker voldoende duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar lijken te zijn. Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud immers uitdrukkelijk dat Ka. niet veel zei aan de telefoon, dat hij enkel “goed” zei en dat hij dan de telefoon neerlegde. Hij vermeldde toen niet dat Ka. niet in de stad was op 14 augustus

2020, noch dat hij vroeg om de afspraak naar de dag erna te verzetten (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14). Waar verzoekers in het verzoekschrift benadrukken dat zij beiden zeer nauwkeurig waren over de gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan tijdens de huiszoeking door de FSB en over de gebeurtenissen die zich na deze huiszoeking hebben voorgedaan en zij hier niet tegenstrijdig over waren, merkt de Raad op dat uit hetgeen volgt blijkt dat verzoeker ook over de nasleep van de gebeurtenissen van 14 augustus 2020 tegenstrijdig is, zij het in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en zijn verklaringen bij het commissariaat-generaal anderzijds. Volledigheidshalve onderlijnt de Raad te dezen dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen van hetgeen door verzoekers wordt opgeworpen, zou hij dat al kunnen.

Ten derde is het laks handelen van de FSB in de nasleep van verzoekers ontvoering weinig logisch. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissingen in dit verband op goede gronden het volgende:

“Nadat ze u ontvoerden, u een deel van de protocollen aan hen gaf en u de afspraak met Ka. maakte, brachten ze u terug naar uw auto en lieten ze u naar huis gaan (NPO 1, p. 14, NPO 2, p. 15 & NPO 3, p. 16). Het gegeven dat ze u zomaar vrijlieten, terwijl u wel diende aanwezig te zijn tijdens de afspraak met de FSB en Ka. de dag nadien (NPO 3, p. 15) is hoogst onlogisch. Op die manier had de FSB namelijk geen enkele garantie dat u daadwerkelijk aanwezig zou zijn tijdens deze afspraak. Zodoende lieten ze u in se ook vrij om contact op te nemen met Ka., wat u ook deed nadat u werd vrijgelaten (NPO 1, p. 15, NPO 2, p. 17 & NPO 3, p. 16). U werd gevraagd waarom de FSB u niet gewoon vasthield tot de afspraak de dag erna en toen zei u dat de FSB misschien bezorgd was dat er vragen zouden rijzen rond uw afwezigheid en waar u zich bevond. U werd dan gevraagd welke garantie de FSB had dat u daadwerkelijk aanwezig zou zijn tijdens de afspraak aan de tv-toren en toen zei u dat het enerzijds voldoende was dat ze al bij u thuis waren geweest en anderzijds dat ze simpelweg een auto konden sturen om u op te pikken. Dit biedt geen verklaring omdat dit u er nog altijd niet van weerhield om eventueel te vluchten of contact op te nemen met Ka. U werd dan geconfronteerd met het feit dat de FSB door u vrij te laten u feitelijk de kans gaf om te vluchten of Ka. te verwittigen en zodoende dus een groot risico nam. U antwoordde hierop dat het om de FSB ging en dat u het niet wist. U zei ook dat uw ontvoering niet officieel was en dat indien dit wel het geval was geweest, de FSB u dan zou hebben aangehouden zonder u nog vrij te laten (NPO 3, p. 16). Het staat buiten kijf dat u met deze verklaringen geen enkele concrete reden aanreikte waarom de FSB zou beslissen om u zomaar vrij te laten, terwijl ze u wel nog nodig hadden om te krijgen wat ze wouden, zijnde alle protocollen.”

In het verzoekschrift betogen verzoekers vooreerst dat het voor de FSB (en voor verzoeker zelf) voldoende duidelijk was dat hij niet zou proberen ontsnappen nadat de FSB hem ontvoerde en mishandelde en terzelfdertijd een huiszoeking deed bij hem thuis waar verzoekster en hun kinderen aanwezig waren. Tevens benadrukken zij dat de FSB almachtig is in Rusland en alle inwoners van het land angst inboezemt, waardoor ook kon aangenomen worden dat verzoeker zijn regio of het land niet zou ontvluchten. Hoewel nog enigszins kan aangenomen worden dat verzoeker(s) veel angst had(den) na deze gebeurtenissen, in de veronderstelling dat deze zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, kon de FSB toch niet uitsluiten dat verzoekers, in plaats van te gehoorzamen, zouden besluiten om Ka. in te lichten over het feit dat de FSB van plan was de overige bewijzen waarvan zij geloofden dat zij bij hem lagen van hem af te nemen en/of konden onderduiken of vluchten (binnen Rusland) om zelf niet te verschijnen bij deze afspraak, hetgeen ook gebeurde. Het feit dat de FSB over het hele Russische grondgebied almachtig is, betekent niet dat zij dit met volle zekerheid zou kunnen voorkomen. Het gedrag van de FSB is dan ook wel degelijk bevreemdend. Dat er op het moment van de feiten zeer ernstige reisbeperkingen waren ten gevolge van de Covid-19-pandemie en verzoekers zelfs naar Moskou dienden te reizen omdat dat de enige plaats was waar zij het land konden verlaten, kan in deze geen verschuiving bieden. Het feit dat er ernstige reisbeperkingen waren en het voor verzoekers moeilijk was het land te verlaten, neemt niet weg dat verzoekers Ka. konden inlichten over de voornemens van de FSB en/of konden onderduiken of vluchten (binnen Rusland) om zelf niet te verschijnen tijdens deze afspraak. Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekers er, ondanks de reisbeperkingen, in slaagden om via Moskou toch het land te verlaten, hetgeen de FSB ook kon voorzien. Ook het feit dat de FSB reeds over een deel van de bewijzen tegen Ka. beschikte, kan de beweerde handelswijze van de FSB niet verschuiven. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de FSB verzoeker dwong een afspraak te maken met Ka. om de overige bewijzen die zogezegd bij hem lagen te bekomen. Hieruit blijkt duidelijk dat het voor de FSB belangrijk was om deze bewijzen te bekomen. In dat opzicht is het uitermate bevreemdend dat zij verzoeker na het maken van de daags nadien geplande afspraak met Ka. vrijlieten, waardoor hij Ka. kon inlichten en/of kon onderduiken of wegvluchten (binnen Rusland) om zelf niet naar de afspraak te komen, hetgeen – zo weze herhaald – ook daadwerkelijk gebeurde.

Ten slotte wijst de Raad op volgende tegenstrijdigheid in de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal aflegde over wat hij tegen Ka. zei tijdens hun laatste ontmoeting:

“Zo zei u bij de DVZ in eerste instantie dat u de dag na uw ontvoering ’s ochtends vroeg een afspraak maakte met Ka. U zei toen dat u hem kort vertelde wat er u was overkomen, doch dat u niet zei dat de FSB de protocollen in handen had en dat u de protocollen die u wel nog in bezit had toen aan hem overhandigde (CGVS Vragenlijst, d.d. 23/02/2021, vraagnr. 3.5). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS vertelde u dan weer een gans ander verhaal. Toen zei u dat u Ka. tijdens deze ontmoeting kort vertelde wat er zich de dag voordien had afgespeeld, dat u Ka. de resterende tien protocollen overhandigde en dat hij kwaad werd omdat het er slechts tien waren (NPO 2, p. 17). U legde hem uit dat deze protocollen overgebleven waren nadat de FSB de overige protocollen in handen had gekregen tijdens uw ontvoering (NPO 3, p. 19). Dit verschil in verklaringen is beduidend en gaat bovendien over een moment waarop u bedreigd werd door Ka. (NPO 1, p. 15) – een man met veel connecties in uw republiek – waardoor kan worden aangenomen dat het een kernelement behelst in uw asielrelaas. [...] U werd met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd en toen zei u dat u bij de DVZ ook reeds had vermeld dat u tegen Ka. zei dat een deel van de protocollen in handen van de FSB lag en dat u moest verklaren aan Ka. waarom u er slechts tien overhad (NPO 2, p. 20). Bij de DVZ zei u echter weldegelijk op heel specifieke wijze dat u niet aan Ka. vertelde dat u documenten verloren had aan de FSB, waardoor hoegenaamd geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u het op een andere manier bij de DVZ vermeldde. [...] U zei voor het overige ook dat uw DVZ verklaring werd voorgelezen na uw interview daar en dat u één of twee correcties heeft aangebracht (NPO 1, p. 3). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat u genoeg kansen heeft gehad om eventuele andere fouten in uw DVZ verslag recht te zetten.”

In het verzoekschrift opperen verzoekers dat het onmogelijk is dat verzoeker niet aan Ka. zou hebben uitgelegd dat de andere twintig protocollen door de FSB in beslag werden genomen, aangezien verzoekers slechts tien protocollen aan Ka. overhandigde tijdens hun ontmoeting, zoals verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal verklaarde. In deze benadrukt de Raad dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken effectief verklaarde dat hij slechts tien protocollen aan Ka. overhandigde. Daarnaast verklaarde hij aldaar niet dat Ka. hierdoor kwaad werd, vroeg waar de andere protocollen waren en hem uiteindelijk bedreigde toen hij vertelde dat hij ze aan de FSB overhandigde en verklaarde hij daarentegen uitdrukkelijk niet te hebben verteld aan Ka. dat hij de overige twintig protocollen aan de FSB overhandigde. Hoewel Ka. op basis van deze verklaringen door kon hebben gehad dat hij niet alle protocollen gekregen had, impliceren deze verklaringen niet dat hij ook wist dat de overige protocollen door verzoeker aan de FSB werden overhandigd. Bovendien maakte verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding van het feit dat hij tijdens deze ontmoeting door Ka. werd bedreigd, hetgeen niet kan verschoond worden met voormeld betoog en hetgeen zou kunnen gezien worden als een bevestiging dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat hij Ka. niet vertelde dat hij de overige protocollen aan de FSB gaf.

Verder insinueren verzoekers in het verzoekschrift dat voormelde tegenstrijdigheid te wijten is aan het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd om een algemeen overzicht te geven van de feiten die tot hun vlucht uit Rusland hebben geleid. In deze wenst de Raad te onderstrepen dat, hoewel verzoekers gevraagd werd om kort te zijn, hen ook gevraagd werd om alle feiten die hebben geleid tot hun vlucht uit hun land van herkomst uiteen te zetten. De Raad stipt verder aan dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat hij tijdens zijn laatste gesprek met Ka. niet zei dat hij twintig protocollen aan de FSB had overhandigd en dat Ka. hem nadien bedreigde. Dit betreft namelijk een kernelement van zijn relaas. Verwacht kon worden dat verzoeker spontaan hiervan melding zou gemaakt hebben. In deze merkt de Raad nog op dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal werd gevraagd of alles goed was verlopen tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde in dit verband dat zijn verklaringen hem aldaar werden voorgelezen en dat hij één of twee correcties heeft aangebracht (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). Eerder verklaarde verzoeker bij aanvang van zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij een aantal elementen niet ter sprake kon brengen (omdat hij te emotioneel was), waaronder de bedreigingen vanwege Ka. Wanneer hij specifiek met voormelde verklaringen die hij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd geconfronteerd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, maakte verzoeker echter geen melding van het feit als zou hij deze zaken bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeld hebben (omdat hij te emotioneel was) en beperkte hij zich tot het louter ontkennen van deze verklaringen en het benadrukken dat hij aldaar dezelfde verklaringen aflegde als

degene die hij aflegde bij het commissariaat-generaal (zie *supra*). Aldus kan aangenomen worden dat deze bewering geen betrekking heeft op voormelde verklaringen.

3.3.8.3.4. Los van het geheel van voorgaande vaststellingen, maken verzoekers in ieder geval niet aannemelijk dat zij actueel nog problemen zouden ondervinden ten gevolge van de opdracht die verzoeker zou hebben uitgevoerd naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 2018 of bieden zij hier minstens (bewust) geen zicht op.

De Raad stelt vast dat beide verzoekers tijdens hun persoonlijke onderhoudsbezoeken een aantal keer uitdrukkelijk gevraagd werd of hun problemen nog steeds actueel zijn. Verzoekers beantwoordden deze vraag positief, zij het dat verzoeker hierover minder overtuigd was (*"Ik denk het"*; administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4 en notities derde persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3) dan verzoekster (*"Tuurlijk"* en *"Ja, natuurlijk"*, administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4 en notities derde persoonlijk onderhoud, p. 4).

De Raad oordeelt echter dat verzoekers de actualiteit van hun problemen geenszins *in concreto* aannemelijk kunnen maken. In deze wijst de Raad erop dat verzoekers verklaarden dat verzoeker de bewijzen van de verkiezingsfraude eerst allemaal verstopte in het buitenverblijf van zijn ouders en dat zij nadien een deel ervan onderbrachten in de garage van verzoeksters ouders en dat hun beide ouders er nog steeds wonen (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11) alsook op het feit dat de ouders van beide verzoekers nog steeds woonachtig zijn (minstens) in dezelfde stad waar de vermeende problemen zich afspeelden (*ibid.*, p. 4). Tijdens hun eerste persoonlijke onderhoudsbezoeken bij het commissariaat-generaal maakten verzoekers geen melding van problemen die zich zouden hebben voorgedaan na hun vertrek en benadrukten zij geen, voor wat betreft de familie van verzoeker, tot nauwelijks, verzoekster verklaarde enkel via haar familieleden die in België wonen contact te kunnen hebben met haar familie in Rusland, contact te hebben met hun families in Rusland (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6 en notities eerste persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 5). Tijdens zijn tweede en derde persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal wist verzoeker niet of er sinds hun vertrek uit Rusland nog zaken zijn gebeurd of problemen zijn geweest (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4) of dat zijn familie of schoonfamilie ooit werd lastiggevallen, hij verklaarde wel dat zijn schoonmoeder hem alleszins zei dat ze geen problemen heeft gekend (*ibid.*, p. 5 en notities derde persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3), en of de FSB nog naar hem heeft gezocht sinds zijn vertrek. Verzoeker werd gevraagd of hij op een bepaalde manier trachtte te achterhalen of de FSB nog naar hem heeft gezocht, waarna hij de vraag ontweek door te stellen dat zij hem niet officieel zochten en het dus ook geen officiële bekendheid kan krijgen (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5), om vervolgens tijdens zijn volgende persoonlijk onderhoud toe te geven dat hij niet wist hoe hij daar informatie over diende te bekomen (administratief dossier, notities derde persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). Voor het overige wijt verzoeker het gebrek aan informatie in zijn hoofd aan het feit dat hij geen contact heeft met zijn familie (*ibid.* p. 3). De verklaringen die verzoekster in dit verband aflegde tijdens haar tweede en derde persoonlijk onderhoud liggen in dezelfde lijn als voormelde verklaringen vanwege verzoeker (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3-5 en notities derde persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 2-3).

Gelet op het voorgaande, slagen verzoekers er geenszins in – behoudens het gestelde dat verzoeksters ouders hen niet vertelden problemen te kennen in Rusland, hetgeen kan gezien worden als een negatieve indicator inzake de actualiteit van de vermeende problemen – enige concrete informatie aan te reiken inzake de actualiteit van hun problemen en geven zij evenmin blijk van minstens enige pogingen die zij ondernamen om dergelijke concrete informatie te bekomen. Dit zou echter redelijkerwijze van verzoekers mogen worden verwacht gezien het belang van dergelijke informatie en het feit dat zij hiertoe in de mogelijkheid waren. Wat dit laatste betreft, verklaarde verzoeker bijvoorbeeld dat hij naar alle waarschijnlijkheid wel informatie zou kunnen ontvangen over eventuele problemen die zijn ouders hebben gekend, doch dat hij niemand van zijn netwerk in Rusland contacteert omdat hij hen niet in gevaar wil brengen (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3), dat hij niemand van zijn resterende familieleden in Naltchik heeft gecontacteerd om te vragen of zij eventueel problemen kenden door zijn vertrek (administratief dossier, notities derde persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3) en dat hij sinds hun vertrek wel nog contact heeft gehad met de familie van verzoekster, maar dat hij desalniettemin *"uit veiligheidsredenen"* ook aan hen geen informatie gevraagd heeft over de huidige situatie van zijn ouders (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4). Ook in dit verband liggen de verklaringen die verzoekster bij het commissariaat-generaal aflegde in lijn met de verklaringen van verzoeker. In het verzoekschrift benadrukken verzoekers dat zij uiterst terughoudend zijn om informatie in te winnen over hun persoonlijke situatie in Rusland omdat zij niet het risico willen nemen mensen aldaar in gevaar te brengen, te meer gelet op de verslechterde situatie in het land sinds de start van de oorlog in Oekraïne. Daarnaast stellen verzoekers dat het begrijpelijk is dat verzoeker niet alle redenen wil uitleggen waarom hij samen met zijn gezin Rusland diende te ontvluchten. De Raad oordeelt dat, hoewel kan ingezien worden dat verzoekers hun familie niet rechtstreeks zouden willen contacteren, gezien de algemene context in Rusland en de door hen geschetste

persoonlijke context, voor zover hieraan geloof kan worden gehecht, toch kan aangenomen worden dat zij via andere wegen informatie zouden trachten te bekomen inzake hun persoonlijke situatie. Zo zouden zij via andere mensen informatie kunnen trachten te bekomen over hun persoonlijke situatie. In deze kan gewezen worden op verzoeksters verklaringen dat zij in België familie heeft wonen en dat zij via hen soms in contact stond met haar eigen familie (administratief dossier, notities eerste persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4-5). Tevens dient te worden benadrukt dat verzoeksters ouders reeds tweemaal naar België kwamen om verzoekster te bezoeken (administratief dossier, administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4 en administratief dossier, notities derde persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3). Verzoekers hadden aldus, tot tweemaal toe, de mogelijkheid om, volledig buiten de eventuele invloedssfeer van de Russische autoriteiten om, te spreken met de ouders van verzoekster over hun vermeende problemen. Dat verzoeker dit niet wilde doen omdat hij niet met zijn schoonouders wilde praten over de redenen waarom hij samen met zijn gezin Rusland diende te verlaten, houdt geen steek daar verzoekster zelf verklaarde dat zij hierover sprak met haar ouders tijdens hun eerste bezoek in België (administratief dossier, administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 4). Ook los daarvan zou van verzoeker kunnen verwacht worden dat hij hierover met hen zou spreken, gezien het belang van deze informatie voor hun eigen situatie. In zoverre verzoekers' verklaringen dienen te worden gelezen als zouden verzoeksters ouders zeggen dat alles goed met hen gaat om verzoekers te sparen, kan – gelet op verzoekers' vrees en het belang van deze informatie – redelijkerwijze verwacht worden dat zij verzoeksters ouders duidelijk maakten dat deze informatie belangrijk was en bij hen aandrongen om deze te bekomen, al is het maar met het oog op het voorbereiden van de verzoeken om internationale bescherming die zij in België indienden.

Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekers kennelijk nalieten dit te doen, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor hun voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van hun ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het voorgaande, slagen verzoekers er niet *in concreto* in de actualiteit van hun problemen aan te tonen of bieden zij hier minstens (bewust) geen zicht op. Dit geldt des te meer gelet op de vaststelling dat verzoekers tijdens elk van hun persoonlijke onderhouden bevraagd werden over de actualiteit van hun problemen en zo meermaals en uitdrukkelijk werden gewezen op het belang hiervan en het feit dat zij sinds 15 oktober 2020 in België zijn, waardoor zij ruim vier jaar de tijd hadden om zich hierover te informeren. Tot slot tipt de Raad nog aan dat verzoekers ook niet in persoon ter terechtzitting verschenen, waardoor zij ook daar geen toelichting konden verschaffen over de actualiteit van hun vermeende problemen en de daaruit voortvloeiende vrees voor vervolging.

3.3.8.4. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid uit verzoekers' verklaringen dat verzoeker vreest naar de oorlog te worden gestuurd of opgesloten te worden indien zij zouden moeten terugkeren naar Rusland omdat hij mobilisatieoproepingen ontving en hier niet is op ingegaan.

3.3.8.4.1. Vooreerst oordeelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat uit algemene informatie blijkt dat het louter aanhalen van een vrees voor mobilisatie of het feit dat men geen gevolg gaf aan een mobilisatieoproep algemeen niet volstaat om tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming te besluiten en dat Russische verzoekers om internationale bescherming aan de hand van overredende verklaringen en/of bewijsvoerende stukken moeten aantonen dat er in hun concreet geval sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in deze context bij terugkeer naar de Russische Federatie. In de bestreden beslissingen worden volgende overwegingen aangehaald ter staving hiervan:

*“Op 20 september 2022 kondigde president Poetin, voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog, een gedeeltelijke mobilisatie af in de Russische Federatie. Hierdoor kon vanaf 21 september 2022 iedereen die op dat moment opgenomen was op de *zapas*, de lijst van militaire reservisten, opgeroepen worden. In de eerste plaats gold dit voor personen die reeds gediend hadden in het leger en over een specifieke militaire vaardigheid beschikten. Personen die tijdens de mobilisatie opgeroepen werden, kregen het statuut van *contractsoldaat*. De contracttermijn van de gemobiliseerde personen loopt totdat president Poetin de gedeeltelijke mobilisatie van september 2022 officieel beëindigt.*

*Op 28 oktober 2023 verklaarde de toenmalige Russische minister van Defensie, Shoygu, dat de mobilisatie voltooid was en dat hierbij 300.000 personen opgeroepen waren. Poetin bevestigde kort daarna dat de mobilisatie voltooid was. Officieel werd de mobilisatieverordening van 20 september 2022 echter nog niet beëindigd. Volgens het Kremlin is er evenwel geen presidentieel decreet nodig om de mobilisatie officieel te beëindigen. Hoe dan ook blijkt uit de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie - Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>*

[files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf](#), dat er sinds begin november 2022 geen verplichte mobilisaties meer hebben plaatsgevonden. Midden augustus 2023 kwamen er uit verschillende regio's, waaronder Zabaykal en Krasnoya, wel opnieuw meldingen van personen die opgeroepen werden voor het plaatsen van een mobilisatie-instructie (mobilizatsionnoe predpisanie) in hun militaire boekje. Het betroffen in de eerste plaats officieren. Personen die een dergelijke mobilisatie-instructie hebben ontvangen, zijn wettelijk verplicht om zich spontaan te melden bij hun militair commissariaat van zodra een mobilisatie wordt afgekondigd.

Voorlopig zijn er echter geen concrete indicaties dat er een nieuwe mobilisatiecampagne op til is. De Russische autoriteiten proberen verliezen aan te vullen met contractsoldaten. Ze zetten maximaal in op het ronselen van contractsoldaten omdat ze een nieuwe mobilisatie zo lang mogelijk willen vermijden uit vrees voor de maatschappelijke reactie. In heel de Russische Federatie hebben afdelingen van Defensie en lokale overheden daarom grootschalige promotiecampagnes opgezet om personen te overtuigen een contract bij het Russische leger te tekenen, zowel door middel van reclamecampagnes op publieke plaatsen als via videoboodschappen op sociale media. Medewerkers van Defensie contacteren ook de HRM-afdelingen van grote bedrijven voor gegevens van mannen op rekruteerbare leeftijd zodat die persoonlijk gecontacteerd kunnen worden door militaire rekruteerders. Er is ook een verhoogde activiteit van militaire commissariaten om personen die opgenomen zijn in de reserve op te roepen voor verificatie van hun persoonsgegevens. Wanneer zij zich aanbieden bij het militaire commissariaat, probeert men hen vaak te overhalen om als contractsoldaat te tekenen. Bij het ronselen van contractsoldaten bij de gewone bevolking wordt echter niemand gedwongen om een contract te tekenen. Men kan gewoon weigeren het contract te tekenen en vertrekken. Een dergelijke weigering leidt niet tot opvolging door de ordediensten of een strafzaak.

Geen gehoor geven aan een oproeping voor mobilisatie is sinds juli 2023 strafbaar met een administratieve boete van 10.000 tot 30.000 roebel [1 euro = 1.000 roebel]. Voordien bedroeg de boete 500 tot 3.000 roebel. Aan personen die opgeroepen werden voor mobilisatie en zich, zonder geldige reden, niet binnen de twintig dagen na de oproepingsdatum aanboden bij het militair commissariaat kunnen sinds april 2023 daarnaast een aantal bijkomende beperkende maatregelen opgelegd worden, waaronder een verbod op het rijden met en de registratie van een voertuig, een verbod om zich te registreren als zelfstandig ondernemer, een verbod op de registratie van vastgoed en een verbod op het verkrijgen van kredieten of leningen.

Voor het ontduiken van mobilisatie is er actueel geen strafrechtelijke aansprakelijkheid voorzien in de Russische wetgeving. Dit werd nogmaals bevestigd door een beschikking van het Hooggerechtshof van 18 mei 2023. Volgens de meest recente objectieve informatie (zie **Russische Federatie Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie** beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_russische_federatie_legerdienst_contractsoldaten_en_mobilisatie_20231023.pdf.) worden personen die niet zijn ingegaan op een mobilisatieoproep ook in de praktijk niet strafrechtelijk vervolgd. Begin oktober 2022 werd in de oblast Penza een strafzaak opgestart tegen een persoon die niet opdaagde voor zijn mobilisatieoproeping. Op 7 oktober 2022 liet de lokale procuratuur het strafonderzoek echter stopzetten omdat er geen wettelijke grond voor was. Op 14 juli 2023 heeft de rayonrechtbank van Penza de betrokkene een compensatie van 20.000 roebel toegekend voor het onterecht openen van een rechtszaak tegen hem. Dit is tot op heden de enige strafzaak die geopend werd voor ontduiking van mobilisatie. Wel vinden er veroordelingen plaats voor het ongeoorloofd verlaten van de dienst, desertie en het niet opvolgen van bevelen van gemobiliseerde personen nadat ze effectief opgenomen zijn in het leger.

Aangezien illegale grensoverschrijding, bijvoorbeeld het gebruik van valse documenten of de overtreding van een uitreisverbod, in de Russische Federatie een wettelijke overtreding vormt, kunnen mensen die na een illegale uitreis terugkeren administratiefrechtelijk of strafrechtelijk worden vervolgd. Juridische actie tegen een dergelijke inbreuk is evenwel wettig en kan op zich geen aanleiding geven tot een internationale beschermingsstatus."

In het verzoekschrift hekelen verzoekers vooreerst dat voormelde analyse uit de bestreden beslissingen, die dateren van 30 augustus 2024, gebaseerd is op de COI Focus "Russische Federatie – Legerdienst, contractsoldaten en mobilisatie" van 24 oktober 2023, die – gelet op de volatiliteit van de oorlog tussen Rusland en Oekraïne – volledig achterhaald is. In deze benadrukt de Raad dat deze landeninformatie afkomstig is van een breed scala aan bronnen, met name informatie en rapporten van internationale organisaties, internationale en lokale mensenrechtenorganisaties, onderzoeksinstituten, buitenlandse overheidsdiensten, onafhankelijke en overheidsgezinde media en officiële perskanalen. Verzoekers laten geheel na aan de hand van andersluidende informatie *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel is.

Waar verzoekers onder verwijzing naar een Wikipedia-pagina inzake het Koersk-offensief van augustus 2024 menen dat dit offensief waarschijnlijk zal leiden tot een verdere mobilisatie, oordeelt de Raad – in navolging van de verwerende partij – dat de vrees dat er een nieuwe mobilisatie zal worden afgekondigd louter

hypothetisch en niet reëel blijft. Verzoekers brengen tot op heden geen informatie bij waaruit blijkt dat dit offensief effectief tot een nieuwe mobilisatie zou hebben geleid. Onder verwijzing naar een nieuwsbericht van *Amnesty International* van januari 2024, betogen verzoekers dat personen uit de Noordelijke Kaukasus het risico op mishandeling, foltering, willekeurige detentie en andere ernstige schendingen van de mensenrechten lopen, indien zij onder dwang naar de Russische Federatie worden teruggestuurd. De Raad oordeelt dat hieruit geenszins valt af te leiden dat er op heden sprake is van een officiële mobilisatie in Rusland of de Noordelijke Kaukasus of dat burgers van deze regio's op heden op een andere manier gedwongen naar het front moeten. In dit nieuwsbericht wordt verder gesteld dat etnische minderheden in Rusland op een disproportionele wijze gemobiliseerd werden. Dat bepaalde groepen vaker gemobiliseerd werden tijdens de mobilisatie van september 2022, neemt niet weg dat er momenteel geen sprake is van een mobilisatie in Rusland (of één van de regio's van het land). Waar in dit nieuwsbericht verder wordt gesteld dat mensen die de mobilisatie weigeren of ontvluchten in de Noordelijke Kaukasus onderworpen worden aan ernstige mensenrechtenschendingen, merkt de Raad op dat in dit nieuwsbericht niet wordt aangegeven waarop deze stelling gebaseerd is, waardoor zij geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen uit bovengenoemde COI Focus. Hetzelfde geldt voor de bewering in het nieuwsbericht van een Tsjetsjeense verzoeker om internationale bescherming – verzoeker is afkomstig uit de deelrepubliek Kabardino-Balkaria – dat mensen op straat worden opgepakt en de keuze krijgen om te gaan vechten of naar de gevangenis te gaan.

3.3.8.4.2. Verder oordeelt de Raad dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat er in het concrete geval van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in deze context. Verzoeker werd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd waarom hij naar de oorlog in Oekraïne gestuurd zou worden, waarop hij verklaarde dat hij de juiste leeftijd had om gemobiliseerd te worden, alsook dat hij dit als een mogelijke manier zag voor de mensen waarmee hij problemen kende in Rusland om van hem af te komen (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5-6). In deze verwijst de Raad enerzijds naar voormelde vaststellingen onder punt 3.3.8.3. van het onderhavig arrest inzake verzoekers vermeende problemen met de autoriteiten van Kabardino-Balkaria, waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker niet het risico loopt om gemobiliseerd te worden omwille van deze problemen. Anderzijds is er, zoals bovenvermelde informatie aantoont, momenteel geen actueel risico om gemobiliseerd te worden en blijkt niet dat verzoeker in het verleden ooit enige mobilisatieoproepingen heeft ontvangen. Verzoeker werd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud gevraagd of er momenteel nog sprake was van mobilisatie en hij antwoordde dat hij het niet wist. Vervolgens werd hij erop gewezen dat er volgens de beschikbare informatie momenteel geen mobilisatie meer gaande is en werd hij gevraagd waarom hij dan wel naar de oorlog zou worden gestuurd, waarna hij opnieuw herhaalde dat het een manier zou zijn om van hem af te komen, gelet op zijn eerdere problemen (*ibid.*, p. 6). In deze volstaat het de Raad andermaal te verwijzen naar bovenvermelde vaststellingen inzake verzoekers vermeende problemen met de autoriteiten van Kabardino-Balkaria.

Gelet op het voorgaande, kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat verzoeker op dit moment het risico loopt om naar de oorlog gestuurd te worden.

3.3.8.5. Verder kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij als buitenlandse agent zal worden aanzien en op die grond vervolging riskeert en kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid uit het verblijf van verzoekers in Europa.

Wat betreft het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij als buitenlandse agent zal worden aanzien en op die grond vervolging riskeert, stipt de Raad aan dat verzoeker deze beweringen linkt aan zijn verblijf in Europa en aan zijn voormalige overheidsjob (administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5 en notities derde persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 22). Verzoeker werd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gevraagd of hij zich in Europa heeft beziggehouden met activiteiten waardoor hij als buitenlands agent zou kunnen worden gezien in Rusland, waarna hij antwoordde dat dit niet uitmaakte en dat de FSB dit gewoon als reden zou kunnen gebruiken om met hem af te rekenen. Gelet op het voorgaande, koppelt verzoeker zijn vrees om als buitenlandse agent gezien te worden voornamelijk aan zijn vermeende problemen met de autoriteiten. In deze kan dienstig verwezen worden naar bovenvermelde vaststellingen hieromtrent. Verder oordeelt de Raad dat het louter hebben van een job bij de Russische overheid, een verblijf in het buitenland of een combinatie van de twee niet tot gevolg dat verzoeker het label van buitenlandse agent kan worden toegekend. Verzoekers brengen in ieder geval niets bij dat tot het tegendeel doet besluiten. Gelet op het voorgaande, brachten verzoekers geen concrete elementen aan waardoor verzoeker effectief als buitenlands agent zou kunnen worden bestempeld bij terugkeer naar Rusland.

Volledigheidshalve kan ook nog worden opgemerkt dat geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid uit het verblijf van verzoekers in Europa. In deze wijst de Raad op het feit dat verzoekster bij het commissariaat-generaal verklaarde dat zij ondertussen bijna vier jaar in België verblijven en dat zij daarom het risico lopen om gearresteerd te worden vanaf zij voet zetten op Russisch grondgebied

(administratief dossier, notities tweede persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 3). In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden als volgt overwogen:

*“Uit de beschikbare landeninformatie (zie **COI Focus Russische Federatie – Terugkeer** van 16 april 2024), waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, kan **niet** worden afgeleid dat het loutere gegeven een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend of om andere redenen enige tijd in het buitenland te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

De militaire invasie van Rusland in Oekraïne in februari 2022 leidde tot een aanzienlijke emigratiestroom van Russen naar derde landen, voornamelijk naar landen waarvoor ze geen visum nodig hebben. Een eerste golf vond plaats na de invasie zelf, een tweede volgde bij de afkondiging van de gedeeltelijke mobilisatie in september 2022. In de loop van 2023 was er een terugkeergolf waarneembaar van personen die na de invasie van 2022 Rusland verlieten. Betrouwbare cijfers over het aantal terugkeerders zijn echter niet voorhanden. Naast definitieve terugkeer is er ook sprake van tijdelijke terugkeer van Russen naar hun thuisland en dit om diverse redenen, waaronder familiebezoek, financiële belangen en het beheer van eigendommen.

Russische staatsburgers die naar de Russische Federatie terugkeren, worden bij aankomst aan een standaard grenscontrole onderworpen, waarbij de identiteit en reisdocumenten gecontroleerd worden en een inreisstempel geplaatst wordt. Hierbij kunnen ook vragen gesteld worden over de reden en de duur van het verblijf. In beperkte gevallen kan er ook sprake zijn van een meer grondige controle, eventueel met verhoor. Grenswachters kunnen ook van eender welke persoon eisen om de inhoud van hun smartphone of laptop te tonen. Personen met een specifiek profiel, onder wie dienstplichtigen, journalisten, oppositieleiden en (mensenrechten)activisten, lopen een verhoogd risico op ondervraging. Ook personen die langdurig in het buitenland verbleven hebben, hebben meer kans om bij terugkeer grondig gecontroleerd en ondervraagd te worden. Hierbij wordt echter geen melding gemaakt van enige schending van een fundamenteel recht.

Tegen personen die geseind staan of verdacht of beschuldigd worden van het plegen van een misdaad kunnen bij binnenkomst verdere stappen ondernomen worden overeenkomstig de geldende wettelijke procedures. De Russische strafwet stelt ook het illegaal overschrijden van de Russische grens, d.i. het overschrijven van de Russische grens zonder de nodige documenten of toestemming, strafbaar met een boete, gevangenisstraf of werkstraf. Tegen illegale grensoverschrijders kunnen bij binnenkomst zodoende ook juridische stappen ondernomen worden. Gerechtelijke actie tegen een strafrechtelijke inbreuk kan in principe echter niet als vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade worden gekwalificeerd.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er geenszins sprake is van systematische (strafrechtelijke) vervolging van terugkeerders. Dit neemt niet weg dat geïsoleerde incidenten kunnen plaatsvinden. Het louter op algemene wijze verwijzen naar uw verzoek om internationale bescherming en/of uw verblijf in het buitenland volstaat zodoende niet om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde te concluderen. Deze nood dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht echter onvoldoende concrete en overtuigende elementen aan die de toekenning van een internationale beschermingsstatus wettigen.”

In het verzoekschrift verwijzen verzoekers in dit verband andermaal naar het nieuwsbericht van *Amnesty International* inzake de terugkeer van mensen uit de Noordelijke Kaukasus naar Rusland. Uit dit rapport blijkt geenszins dat elke persoon uit de Noordelijke Kaukasus bij (gedwongen) terugkeer naar Rusland onderworpen zal worden aan vervolging.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen terecht het volgende gesteld inzake de specifieke situatie van verzoekers:

“U werd gevraagd welke problemen u zou kennen bij terugkeer naar Rusland omwille van jullie verblijf in Europa. U linkte uw verblijf in Europa aan de ingevoerde wetgeving rond buitenlandse agenten in Rusland en zei dat u zo op officiële wijze zou geïnterviewd kunnen worden door de autoriteiten (NPO 3, p. 22). Zowel uw eerdere problemen met de autoriteiten als uw hypothetische vrees om als buitenlandse agent bestempeld te worden leiden zoals reeds gezegd niet tot een internationaal beschermingsstatuut in uw hoofde en u bracht geen enkel ander element aan waardoor uw verblijf in Europa problemen zou opleveren voor u bij terugkeer naar Rusland. Uw vrouw zei tijdens haar derde persoonlijk onderhoud op het CGVS wel dat iedereen die langdurig in Europa verblijft en vooral mensen verbonden aan de overheidsstructuren in Rusland een risico lopen om geïnterviewd te worden. Ze werd gevraagd welk risico dit dan meebracht en ze zei dat jullie via internet vernamen dat mensen die terugkeren uit Europa of Amerika problemen kunnen kennen. Ze gaf het voorbeeld van een Russische vrouw die na langdurig verblijf in Amerika probeerde om Rusland terug binnen te komen en die uiteindelijk werd geïnterviewd op basis van de wetgeving rond buitenlandse agenten omdat

haar telefoon bij paspoortcontrole werd afgenomen en hieruit bleek dat ze Oekraïne financieel steunde. Ze werd echter gevraagd of er op haar telefoon zulke zaken zouden terug te vinden zijn en toen zei ze op heel algemene wijze dat er wel iets te vinden zou kunnen zijn omdat jullie tegen de oorlog zijn. Ze zei ook dat jullie zich loyaal gedragen jegens Oekraïners in Europa. Ze werd dan tenslotte ook nog gevraagd of ze aan politieke activiteiten heeft deelgenomen in België en toen zei ze dat dit niet het geval was, doch dat ze Oekraïense vluchtelingen in het opvangcentrum soms helpt met vertalen omdat ze ondertussen goed genoeg Nederlands spreekt (NPO 3 VROUW, p. 10-11). Hiermee maakte ze overduidelijk niet aannemelijk dat jullie door jullie activiteiten in Europa in dusdanige mate in het vizier van de Russische autoriteiten kunnen komen en daardoor problemen zouden kennen.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.8.6. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten en de door hun advocaat overgemaakte opmerkingen bij de notities van meerdere van hun persoonlijke onderhouden, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, oordeelt dat deze opmerkingen geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen en dat de door verzoekers neergelegde stukken niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van de door hen gezamenlijk voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.8.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaken, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.8.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Rusland.

3.3.9.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voorafgaand aan hun vertrek in Rusland zouden hebben gekend.

3.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er heden in hun land van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

3.3.9.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Rusland een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord – beiden werden zij maar liefst gehoord tijdens drie persoonlijke onderhouden. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen kennelijke beoordelingsfout worden ontwaard.

3.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.14. Waar verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftientwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

